

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Tomášem Bělohlávkem v právní věci

žalobce: **Český telekomunikační klastr z.s.**, IČO 228 57 818
sídlem 28. října 1168/102, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **DILIA, divadelní, literární a audiovizuální agentura, z.s.**, IČO 65401875
sídlem Krátkého 143/1, 190 00 Praha 9
zast. Rudolfem Leškou, advokátem
sídlem Apolinářská 6, 128 00 Praha 2

o určení sazby odměny kolektivního správce

takto:

- I. Určuje se pro rok 2025 sazba odměny žalovaného za poskytnutí licence k užití děl literárních, dramatických, hudebně dramatických, choreografických, pantomimických, audiovizuálních, děl vědeckých včetně děl kartografických a děl dabingových režisérů, kteří jsou autory mluvené složky audiovizuálních děl v jiném jazyce, ve výši:**
- a) 2,43 Kč bez DPH za přípojku (tj. domácnost – zákazníka, kterému provozovatel přenosu vysílání zpřístupňuje službu přenosu vysílání) měsíčně v případě poskytnutí licence k užití děl přenosem rozhlasového a televizního vysílání dle § 22 autorského zákona
 - b) 10 % ze sazby dle písm. a) v případě poskytnutí licence k užití děl, k němuž dochází při poskytování následujících doplňkových služeb, pokud je v rámci dané přípojky poskytována společně se službou přenosu:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

- služba zpětného zhlédnutí (tzv. catch-up) – zpřístupňování děl na vyžádání, kdy provozovatel přenosu poskytuje zákazníkovi možnost zhlédnout pořady, které byly součástí přenášeného vysílání, se zpožděním v místě a čase dle jeho vlastní volby do 14 dnů po odvysílání pořadů, a/nebo;
- služba umožnění nahrávání – provozovatel přenosu poskytuje svému zákazníkovi možnost zhotovit si rozmnoženinu pořadu, který byl součástí přenášeného vysílání, na úložiště provozovatele přenosu umístěné v počítačové síti (tzv. Network Personal Video Recorder)

- II. Zamítá se** žaloba na určení sazby žalovaného pro rok 2025 ve smyslu § 21 odst. 1 věta druhá autorského zákona, tj. za poskytnutí licence k přenosu vysílání, pokud je vysílán programový kanál provozovateli přenosu přímo dodáván původním vysílatelem a není během takového dodání přístupný veřejnosti.
- III. Zamítá se** žaloba na určení sazby žalovaného pro rok 2025 z titulu užití doplňkové služby, poskytované společně se službou přenosu, a to doplňkové služby v podobě možnosti užití předmětů ochrany na 2 a více přístrojích současně v rámci jedné přípojky/domácnosti.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Tržební stran

1. Žalobce (jenž na základě usnesení ze dne 17. 12. 2025, č. j. 41 C 10/2025-39 vstoupil do řízení namísto Hospodářské komory ČR) se domáhá soudního určení sazeb odměn pro rok 2025 za užití děl při přenosu vysílání a za tzv. doplňkové služby. Žalovaný, jakožto kolektivní správce majetkových práv k literárním, dramatickým a dalším dílům dle § 95 a násl. autorského zákona (AZ), navrhl pro rok 2025 základní sazbu 2,38 Kč bez DPH (dle textu žaloby) za přípojku měsíčně s následnou inflační valorizací, dále 15% příplatek za doplňkové služby (např. zpětné zhlédnutí či sledování na více zařízeních) a poplatek 0,3 Kč za kanál v režimu přímého dodání signálu (direct injection). Proti tomuto návrhu podal žalobce námitky, avšak ani následné mediační řízení, ukončené k 23. 6. 2025, nepovedlo k vyřešení sporu. Žalobce navrhuje stanovit základní sazbu na 1,87 Kč bez DPH (zahrnující i přímé dodání) a sazbu za doplňkové služby ve výši 0 Kč. Hlavním argumentem je rozpor návrhu žalovaného s kritérii přiměřenosti, objektivity a nediskriminace dle § 98e AZ. Žalobce poukazuje na drastický pokles hospodářského prospěchu uživatelů, který v letech 2020–2024 činil u ARPU (průměrný výnos na uživatele) pokles o 21,7 % a u tržeb na přípojku o 2 %. Zatímco ziskovost sektoru klesá, sazby žalovaného od roku 2020 vzrostly v souhrnu o více než 35 %, což žalobce považuje za stav v rozporu se zákonem. Zdůrazňuje přitom, že inflace není dle § 98e odst. 3 AZ závazným kritériem a její automatické promítání (kumulativně 25,8 % za roky 2022 a 2023) neodpovídá realitě trhu ani možnostem provozovatelů. V otázce doplňkových služeb a přímého dodání signálu žalobce namítá nepřipustnou duplicitu. Tvrdí, že tyto funkce jsou standardní součástí přenosu vysílání, byly kalkulovány již v historických sazbách a nesměřují k nové veřejnosti, neboť k odběru dochází stále v rámci jedné domácnosti. Tuto argumentaci opírá o tržní standard ostatních kolektivních správců (OSA, INTERGRAM, OOA-S, OAZA), kteří tyto služby samostatně nezaplatňují. Žalobce dále zpochybňuje oprávnění žalovaného od Ministerstva kultury k výběru odměn za tyto specifické služby a vytýká mu nezpřístupnění databáze repertoáru, bez níž nelze objektivně posoudit přiměřenost požadované protihodnoty. V rámci konkretizace žaloby podáním ze dne 20. 3. 2026 žalobce specifikoval čtyři dotčené členy (4NET.TV services, goNET, GRAPE SC a PODA), u nichž doložil rozsah užití stovkami přenášených programů. Definoval hospodářský prospěch jako rozdíl mezi příjmy a výdaji na zákazníka a u těchto subjektů vyčíslil jeho vážený průměrný pokles o 5 % v období 2020–2025. Přestože žalobce na základě aktuálních dat odhaduje přiměřenou odměnu pro rok 2025 v rozmezí Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

1,20 Kč až 1,50 Kč, z procesní opatrnosti setrvává na svém původním petitu ve výši 1,87 Kč, kterou považuje za poslední obvyklou a spravedlivou sazbu.

2. Žalovaný namítá neurčitost žalobního nároku a zásadní nepřipustnost požadavku na určení nulové sazby za doplňkové služby, neboť kolektivní správa ze své podstaty vylučuje bezúplatné poskytování licencí. Pokud žalobce nulovou sazbu odůvodňuje nedostatkem oprávnění žalovaného, je žaloba dle § 98f autorského zákona (AZ) procesně irelevantní, neboť toto řízení existenci oprávnění předpokládá. Žalovaný odmítá tvrzení o stagnaci trhu a s odkazem na data ČTÚ, Atmedia a Nielsen dokládá reálný růst v segmentu IPTV, kde vydaje domácností za placenou televizi v roce 2024 poprvé překročily 400 Kč měsíčně. Hospodářský prospěch přitom žalovaný odmítá ztotožňovat s čistým ziskem uživatele; nositelé práv nemají nést podnikatelské riziko uživatelů a hodnota práv se odvíjí od užitku, který díla přinášejí, nikoliv od úspěchu podnikání uživatele. Základní sazbu 2,43 Kč + DPH považuje žalovaný za přiměřenou, přičemž vychází z dohody se žalobcem z roku 2019, v níž byl mechanismus inflační valorizace výslovně akceptován jako nástroj pro zachování reálné hodnoty majetku autorů. Samotný autorský zákon v § 98f odst. 2 označuje navyšování sazeb o inflaci za standardní postup. U doplňkových služeb (15 % ze základní sazby) žalovaný argumentuje, že zpětné zhlédnutí, nahrávání (nPVR) i multiroom představují samostatné způsoby užití děl dle § 18 odst. 2 AZ, které nelze zahrnout pod prostý přenos vysílání. Tato sazba je navíc v porovnání s jinými správci (např. OSA s 21,3 %) výrazně nižší. Oprávnění k výběru za tyto služby žalovaný dokládá rozhodnutími Ministerstva kultury z let 2005 a 2008 a skutečností, že naprostá většina nositelů práv (9018 z 9348) mu k tomuto užití udělila smluvní zmocnění. Sazba za přímé dodání signálu ve výši 0,31 Kč za kanál reaguje na novelu AZ z roku 2023, která vyjasnila odpovědnost provozovatelů za programy dodávané přímo vysílatelem. Žalovaný zdůrazňuje, že v tomto režimu jsou distribuovány prémiové kanály (HBO, Cinemax), z nichž operátoři generují značný prospěch prostřednictvím balíčků v cenách 199–320 Kč. Na základě znaleckého posudku ústavu DARA žalovaný tento nárok nově zastropovává na maximální částce 1,55 Kč + DPH za přípojku měsíčně, což odpovídá mediánu pěti prémiových kanálů na trhu. K námitce netransparentnosti žalovaný uvádí, že u retransmise zastupuje celosvětový repertoár ze zákona, a proto není technicky možné ani nutné udržovat statickou databázi všech děl. Celkově jsou navržené sazby žalovaného v rámci ČR i ve srovnání se sedmi evropskými zeměmi hodnoceny jako vysoce konzervativní a podprůměrné. Žalovaný proto navrhuje určení základní sazby 2,43 Kč, 15% příplatku za doplňkové služby a sazby za přímé dodání ve výši 0,31 Kč se stanoveným limitem 1,55 Kč.

Skutková zjištění

3. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalovaný návrh sazebníku pro rok 2025 zaslal původnímu žalobci dne 21. 8. 2024. Původní žalobce podal proti návrhu sazebníku, s účinností i pro své členy – tedy i pro žalobce aktuálního, dne 25. 9. 2024 námitky. Dne 25. 11. 2024 došlo mezi původním žalobcem a žalovaným k zahájení jednání o námitkách a pro neúspěch jednání byla dne 19. 12. 2024 původním žalobcem podána žádost o zprostředkování sjednání sazebníku, spor mezi účastníky se v rámci zprostředkování nepodařilo vyřešit a ke dni 23. 6. 2025 bylo zprostředkování mezi účastníky ukončeno.
4. Ze shodných tvrzení účastníků má dále soud za zjištěné, že žalovaný je, v rozsahu udělených rozhodnutí MKČR, oprávněn k výkonu kolektivní správy autorských práv a práv souvisejících s právy autorskými, kdy je oprávněn k výkonu kolektivní správy majetkových práv autorů a jiných nositelů práv podle § 95 a násl. autorského zákona k dílům literárním, dramatickým, hudebně dramatickým, choreografickým, pantomimickým a audiovizuálním, dílům dabingových režisérů (jsou-li zároveň (spolu)autory mluvené složky audiovizuálních děl v jiném jazyce) pro oblast užití přenosem vysílání dle ustanovení § 22 autorského zákona.
5. Z rozšíření oprávnění uděleného žalovanému Ministerstvem kultury 5. 11. 2001 (č.j. 380/I/2001) soud zjistil, že ministerstvo tímto rozhodnutím rozšířilo stávající oprávnění DILIA k výkonu Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

kolektivní správy majetkových práv k dílům uměleckým a vědeckým. Předmět správy je správa práv autorů audiovizuálních děl (konkrétně režisérů). Oprávnění zahrnuje jak práva povinně kolektivně spravovaná (§ 96 autorského zákona), tak práva dobrovolně kolektivně spravovaná na základě smluv. Z výkonu správy je výslovně vyloučeno právo na odměnu za užití hudebních děl, kterou pro tyto autory vybírá kolektivní správce OSA.

6. Z rozhodnutí o rozkladu ministra kultury z 27. 3. 2007 (č.j. 4542/2007) soud zjistil, že toto rozhodnutí ministra kultury reagovalo na rozklad podaný DILIA a precizovalo rozsah oprávnění pro specifické kategorie autorů a děl. DILIA získala oprávnění ke správě práv nositelů autorských práv k dílům scénické hudby vytvořené speciálně pro dramatická, choreografická a pantomimická díla. To zahrnuje právo na odměnu za pronájem a zhotovení rozmnoženiny pro osobní potřebu, přičemž faktický výběr pro hudební složku provádí OSA. Rozšíření se týkalo dabingových režisérů, jsou-li zároveň (spolu)autory mluvené složky v jiném jazyce. Pro tyto autory DILIA spravuje práva na odměnu za osobní rozmnožování, pronájem, užití kabelovým přenosem, vysílání rozhlasem či televizí a provozování takového vysílání. Ministerstvo zamítlo žádost DILIA o správu práv pro kameramany, scénografy, architekty a výtvarníky audiovizuálních děl. Důvodem byla skutečnost, že oprávnění k těmto právům již bylo dříve pravomocně uděleno jinému správci – Ochranné organizaci autorské (OOA-S).
7. Z rozhodnutí o oprávnění k dobrovolné kolektivní správě z 18. 12. 2008 (č.j. 12228/2008) soud zjistil, že toto upevňuje pozici DILIA v oblasti přenosu vysílání. Předmětem je výkon dobrovolné kolektivní správy práv na přenos rozhlasového nebo televizního vysílání (§ 22 odst. 1 autorského zákona). Toto oprávnění se vztahuje na díla literární, dramatická, hudebně dramatická, choreografická, pantomimická a audiovizuální. Oprávnění zahrnuje rovněž díla dabingových režisérů (za podmínek autorství mluvené složky) a scénickou hudbu vytvořenou pro konkrétní představení (s výjimkou hudby z komerčních záznamů).
8. Z rozhodnutí Ministerstva kultury ČR č. j. 5361/1/2005 ze dne 30. 12. 2005, soud zjistil, že žalovaný disponuje platným oprávněním k výkonu kolektivní správy, a to v rozsahu dobrovolně kolektivně spravovaného práva podle § 18 odst. 1 a 2 autorského zákona; podle výrokové části VI. předmětného rozhodnutí bylo toto oprávnění žalovanému uděleno pro sdělování děl slovesných (literárních, dramatických, vědeckých) a děl kartografických prostřednictvím elektronických prostředků, a to výslovně včetně způsobu, kdy kdokoli může mít k dílům přístup v místě a čase podle své vlastní volby, zejména prostřednictvím počítačové nebo obdobné sítě.
9. Z listinného důkazu označeného jako „Zastupování nositelé práv se smlouvou o DKS na § 18 ods. 2 AZ“ soud zjistil, že žalovaný v tomto režimu eviduje 9 018 nositelů práv, kteří s ním podepsali smlouvu o výkonu dobrovolné kolektivní správy vztahující se přímo na sdělování děl na vyžádání. Z navazujícího dokumentu označeného jako „Seznam osob s PEV a DKS bez § 18 odst. 2 AZ“ soud zjistil, že nositelů práv, kteří si správu tohoto specifického práva vyhradili nebo ji žalovanému nesvěřili, je pouze 330. Z celkového počtu 9 348 zastupovaných autorů tak žalovaný disponuje prokazatelným smluvním mandátem od cca 96,5% z těchto autorů.
10. Ze vzorové „Smlouvy o pověření výkonem kolektivní správy“ (ve znění platném od 1. 1. 2023) soud zjistil konkrétní mechanismus a věcný rozsah, jakým je tato správa smluvně zajišťována. Podle čl. 1.1 a 1.2 a 2.1, kategorie písm. D této smlouvy nositel práv výslovně pověřuje žalovaného (pokud smlouvu uzavře) výkonem mimo jiné tzv. dobrovolné kolektivní správy. Z článku 2.2 vzorové smlouvy soud dále zjistil, že na základě tohoto pověření získává žalovaný oprávnění k udílení nevýhradních souhlasů (licencí) k užití těchto děl, přičemž toto pověření výslovně zahrnuje právo určovat, požadovat, inkasovat a vymáhat autorskou odměnu za takové užití ze strany uživatelů. Toto potvrzuje zjištění o počtu zastupovaných autorů s nimiž má žalovaný uzavřenu smlouvu o výkonu dobrovolné kolektivní správy.
11. Mezi účastníky bylo nesporným, že dle dohody o sazebníku kolektivního správce za přenos vysílání uzavřené dne 29. 8. 2019 (viz níže) byly hrazeny i ve vztahu mezi aktuálními účastníky řízení Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

dojednané příspěvky ve výši dle této dohody, naposledy pak za rok 2023 (dle žaloby pak hrazená výše příspěvku za rok 2023 činila 2,15 Kč bez DPH za přípojku (domácnost)/ měsíc.

12. Z dohody o sazebníku kolektivního správce za přenos vysílání uzavřené dne 29. 8. 2019 soud zjistil následující. Dohodu uzavřeli původní žalobce, s účinností i pro žalobce aktuálního jakožto jím zastupovaného člena, a žalovaný. Smluvní strany se dohodly na širokém a technologicky neutrálním pojetí retransmise. Podle čl. 1.3 se Dohoda vztahuje na přenos vysílání prostřednictvím všech technologických prostředků, zejména kabelu, IPTV a družice (satelitu). Strany výslovně akceptovaly eurokonformní výklad potvrzený Nejvyšším soudem (sp. zn. 30 Cdo 3972/2017), podle něhož pojem „kabelový přenos“ zahrnuje i sdělování veřejnosti prostřednictvím družice. Článek 1.5 pak upřesňuje, že Dohoda se týká výhradně přenosu vysílání podle § 22 autorského zákona a nelze ji analogicky rozšiřovat na jiné druhy užití. Strany ujednaly konkrétní výši odměny a způsobu jejího navyšování v čase: od 1. 1. 2020 byla základní sazba za přenos vysílání stanovena na částku 1,71 Kč + DPH za jednu přípojku měsíčně, navyšenou o inflaci za rok 2019; pro období let 2021 až 2023 byl sjednán automatický valorizační mechanismus, kdy se základní sazba odměny navyšuje každoročně o míru inflace za předcházející rok zveřejněnou Českým statistickým úřadem. V rámci smírného vyřešení sporů o nové formy užití se v čl. 2.5 kolektivní správce (DILIA) zavázal, že pro období let 2019–2023 nebude usilovat o zařazení samostatné sazby za doplňkové služby (např. catch-up TV, zpětné zhlédnutí), pokud jsou tyto služby poskytovány v rámci ceny za přenos vysílání bez dodatečných úhrad od zákazníků a jsou časově limitovány maximálně 30 dny od původního přenosu. Účastníci v Dohodě opakovaně deklarovali, že sjednané podmínky považují za plně konformní s požadavky autorského zákona: v čl. 2.8 smluvní strany výslovně prohlašují, že odměna odpovídá podmínkám na trhu a hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatelé z užití děl získávají a sazby považují za odsouhlasené ve smyslu § 98f autorského zákona; v prohlášení původní žalobce (příloha č. 4) tento potvrzuje, že dojednaná sazba (1,71 Kč + inflace) vychází z objektivních a nediskriminačních kritérií a splňuje veškeré zákonné parametry stanovené v § 98e a § 98f autorského zákona; v prohlášení žalovaného (příloha č. 5) správce shodně deklaruje, že při stanovení sazby zohlednil vývoj a podmínky na trhu, jakož i hospodářský prospěch provozovatelů, a sazba tak naplňuje požadavky na přiměřenost a objektivitu. Z textu Dohody má soud za zjištěné, že obě strany v roce 2019 považovaly mechanismus dohodnuté základní sazby valorizované o inflaci za spravedlivý a zákonu odpovídající odraz ekonomické hodnoty užívaných práv a splňující požadavky autorského zákona.
13. Z notářského zápisu sepsaného dne 28. 4. 2025 z valné hromady spolku DILIA soud zjistil, že v kategorii označené jako „Kabelové televize a přístroje (zvuk.-obraz. záznamy)“ činilo celkové hrubé inkaso částku 51 232 205,77 Kč, ze které po odečtení účelně vynaložených nákladů na výkon správy a po dalších odpočtech (fondy, rezervy) činila výsledná čistá částka určená k výplatě nositelům práv za tento způsob užití 43 672 228,78 Kč.
14. Z listiny Seznam zahraničních kolektivních správců a agentur soud zjistil, že žalovaný v roce 2024 rozúčtoval a distribuoval odměny celkem 27 partnerským zahraničním organizacím působícím po celém světě. Z listiny Seznam českých autorů, kterým byly rozúčtovány odměny z přenosu 2024, soud zjistil rozsah zastupovaných domácích tvůrců, kterých se přímo dotýká výběr odměn za přenos vysílání; konkrétně soud zjistil, že tyto odměny byly za rok 2024 adresně rozúčtovány celkem 1 628 konkrétním českým osobám a soud i zjistil, že u naprosté většiny z těchto evidovaných osob je výslovně potvrzeno udělení smluvního souhlasu s výkonem dobrovolné kolektivní správy pro sdělování na vyžádání (ve sloupci „Má DKS s § 18 odst. 2“ je u valné většiny subjektů uveden údaj „ANO“). Jakkoli se jedná o dokumenty předložené samotným žalovaným, nebylo důvodu o jejich pravdivosti pochybovat.
15. Z listin Vyúčtování VDFS (Statement Summary of Remunerations) a z jeho podrobné přílohy soud zjistil detailní mechanismus a konkrétní rozpad rozúčtování odměn určených pro rakouského kolektivního správce VDFS za období roku 2024; celková čistá částka k výplatě činila 161 488 Kč;

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

tato částka se skládá z exaktně vyčíslených odměn za jednotlivá užitá díla na českých televizních stanicích (např. ČT 2, Prima Krimi); užití je žalovaným děleno na dvě kategorie, a to jednak na odměny za přenos televizního vysílání a jednak na náhradní odměny za osobní rozmnožování, s přesným výpočtem hodnoty bodu a podílu konkrétního režiséra. Z listin Vyúčtování pro Skautskou nadaci Jaroslava Foglara a z příslušné přílohy k vyúčtování soud zjistil, jakým způsobem jsou odměny fakticky vypláceny konkrétním českým nositelům práv. Této nadaci byla za rok 2024 vyúčtována čistá částka ve výši 38 756 Kč, do níž se sbíhaly příjmy z mnoha různých způsobů užití (půjčování v knihovnách, reprografie, digitální knihovny apod.). Z detailního rozpisu přílohy soud zjistil, že nezanedbatelnou součástí tohoto vyúčtování byly i odměny v položce „KP – Přenos TV vysílání“ (například v částkách 829,64 Kč a 553,09 Kč), které byly vygenerovány na základě konkrétních televizních přenosů celovečerního filmu Záhada hlavolamu na stanicích ČT 1 a ČT :D na začátku a na podzim roku 2024. Z tohoto má soud za zjištěné, že žalovaný skutečně tvrzená vyúčtování realizuje, což potvrzuje závěry o tvrzeném počtu zastupovaných osob a zejm. o prováděném vyúčtování; další konkrétní zjištění však soud pro toto řízení soud učinit nemohl.

16. Ze sazebníku DILIA pro rok 2025 (Slovesná díla – stream) a ze sazebníku DILIA pro rok 2025 (Rozhlasové vysílání slovesných děl), který upravuje podmínky primárního lineárního vysílání, soud porovnáním obou předložených ceníků zjistil, že doplňkovou službou (označovanou jako streaming) se rozumí užití slovesných děl formou jejich sdělování veřejnosti takovým způsobem, že k nim kdokoli může mít přístup na místě a v čase podle své vlastní volby; technologicky jde o zpřístupnění obsahu zejména prostřednictvím počítačové nebo obdobné sítě (v režimu § 18 odst. 1 a 2 autorského zákona), které spočívá v umožnění poslechu či jiného vnímání díla na webových stránkách uživatele, a to bez poskytnutí trvalé rozmnoženiny. Pokud jde o ekonomické ocenění, komparací příslušných položek v obou listinách soud zjistil, že za tuto doplňkovou službu je účtováno přibližně 10 až 11 % základní ceny primárního lineárního vysílání. Tento závěr vyplývá z porovnání minutových sazeb u jednotlivých kategorií tvůrců: u autora původní rozhlasové hry činí základní sazba za prvotní lineární vysílání 102 Kč za každou započatou minutu díla, zatímco doplňková sazba za streaming téhož díla je stanovena na 11 Kč za minutu a týden uložení, což představuje 10,78 % základní ceny; u autora poezie je základní minutová sazba za vysílání stanovena na 111 Kč, přičemž sazba za on-demand streaming činí 13 Kč, tedy 11,7 % základní ceny; shodný princip se uplatňuje i u překladatelů, kde základní sazba za vysílání ve výši 70 Kč odpovídá doplňková sazba za streaming ve výši 8 Kč, což tvoří 11,4 %. Z uvedeného srovnání soud zjistil, že poskytování doplňkové služby na vyžádání (on-demand streaming) nad rámec běžného vysílání je žalovaným u tohoto druhu děl systematicky a samostatně naceňováno, přičemž výše této odměny se zcela pohybuje v relaci cca 10–11 % hodnoty základní odměny za lineární šíření předmětných děl.
17. Ze sazebníku kolektivního správce INTERGRAM pro rok 2025 soud zjistil, že doplňkovou službou je poskytování takových funkcí, které provozovatel nabízí svému zákazníkovi nad rámec běžného přenosu lineárního vysílání (označované též jako OTT). Tento správce pod daný pojem podřazuje zpětné zhlédnutí (catch-up), jež umožňuje opakované zhlédnutí pořadu v místě a čase dle volby diváka, nahrávání na vyžádání (tzv. nPVR) a dále též sub-přípojku (multiroom), jež slouží k souběžnému sledování různých pořadů ve stejném čase na více zařízeních, jako jsou mobilní telefony či tablety, a sazba je v tomto případě konstruována tak, že se pro rok 2025 základní odměna (čítající 5,53 Kč za přípojku a měsíc) u provozovatelů poskytujících tyto doplňkové služby plošně navyšuje o 10 %.
18. Ze sazebníku kolektivního správce OSA pro rok 2025 soud zjistil, že doplňkovou službou je doplňkové užití definované primárně ve formě tzv. zpětného zhlédnutí (zahrnující zejména služby catch-up TV či nPVR). K poskytnutí licence pro toto konkrétní užití sazebník vyžaduje kumulativní splnění stanovených podmínek, jimiž jsou bezúplatnost služby vůči zákazníkům provozovatele přenosu, striktní časový limit pro zpětné zhlédnutí v maximální délce 14 dnů ode dne původního

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

vysílání a podmínka, že se licence nesmí vztahovat na videoknihovny s nevysílaným obsahem či na služby jiných společností, a sazba je pro rok 2025 za takový přenos vysílání s možností zpětného zhlédnutí fixně stanovena částkou 6,89 Kč za jednoho zákazníka měsíčně, což převyšuje sazbu za prostý přenos vysílání bez možnosti doplňkových služeb, jež činí pouze 5,68 Kč za měsíc. Přepočteno se jedná o navýšení základní sazby o 21,3%. Ze sazebníku OSA pro rok 2024 soud zjistil, že pro rok 2024 činilo navýšení rovněž 21,3% (základní sazba 6,76 Kč; sazba bez doplňkových služeb 5,57 Kč).

19. Z návrhu sazebníku OAZA pro rok 2025 soud zjistil, že tento kolektivní správce poskytuje sazbu za doplňkové služby (ve výši 20%), avšak pouze pro provozovatele bez smlouvy na přenos vysílání (jinak sazbu neuplatňuje).
20. Z návrhu sazebníku OOA-S pro rok 2025 soud zjistil, že tento kolektivní správce sazbu za doplňkové služby nestanovil.
21. Z mezitímní dohody INTERGRAM a Hospodářské komory ČR ze dne 10. 4. 2025, z vedlejší mezitímní dohody INTERGRAM a společnosti PODA a.s. ze dne 29. 4. 2025 a z dodatku č. 1 k vedlejší mezitímní dohodě ze dne 31. 12. 2025 soud zjistil, že se kolektivní správce INTERGRAM jak s Hospodářskou komorou, tak se společností PODA a.s. dohodl na sazbách za přenos vysílání. V této dohodě je konstatován závazek tohoto kolektivního správce nevymáhat po druhé smluvní straně jakékoliv nároky z užití předmětů ochrany v rámci takzvaných doplňkových služeb. Zároveň se však z těchto dokumentů podává, že tento kolektivní správce ani neuděluje oprávnění k užití děl v podobě těchto doplňkových služeb. Soud tak má za zjištěné, že tato otázka zůstala neřešena a strany pouze eliminují možné právní následky pro případ, že by tomuto kolektivnímu správci práva ke kolektivní správě těchto práv náležela; nelze zjistit, že by byla licence k doplňkovým službám poskytnuta a za jakých podmínek.
22. Z čestného prohlášení kolektivního správce OAZA (Ochranná asociace zvukařů – autorů, z.s.) ze dne 9. 12. 2024 soud zjistil, že tento spolek uzavřel dne 29. 8. 2023 s Hospodářskou komorou ČR rámcovou dohodu o spolupráci s tím, že ačkoliv standardní výše odměny dle sazebníku tohoto správce činí 0,78 Kč bez DPH za přípojku a měsíc, koncová dohodnutá sazba za přenos vysílání v roce 2024 činila pouze 0,405 Kč bez DPH, a to z důvodu zohlednění administrativních úspor při hromadném vyjednávání. Z čestného prohlášení soud zjistil, že sjednaná dohoda uživatele výslovně opravňuje užívat předměty ochrany i formou nabízených doplňkových služeb (které jsou divákovi nabízeny jako bonus k převzatému vysílání), přičemž kolektivní správce OAZA si za tuto formu užití nenárokuje žádné dodatečné odměny.
23. Z čestného prohlášení kolektivního správce OOA-S (Ochranná organizace autorská - Sdružení autorů děl výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl, z.s.) ze dne 4. 12. 2024, soud zjistil, že na základě rámcové dohody s Hospodářskou komorou ČR z téhož data činí dohodnutá koncová sazba odměny za přenos vysílání v roce 2024 částku 1,180 Kč bez DPH za jednu přípojku a měsíc; soud rovněž zjistil, že uživatelé jsou oprávněni užívat předměty ochrany formou doplňkových služeb bez ohledu na jejich aktivaci či skutečnou konzumaci a zároveň soud zjistil, že správce OOA-S se výslovně zavázal po dobu platnosti příslušné dohody dodatečnou odměnu za tyto doplňkové služby na uživatelích nenárokovat.
24. Z listiny Tiskové zprávy Hospodářské komory ČR ze dne 22. 1. 2024 soud zjistil, že Hospodářská komora sjednala s kolektivním správcem OSA dohodu na zafixování poplatků až do roku 2028. V rámci této plošné dohody je rozlišována a odlišně naceňována sazba za prostý přenos a sazba zahrnující doplňkové služby. Soud zjistil, že pro rok 2024 činí měsíční autorská odměna za jednoho zákazníka 5,57 Kč + DPH pro přenos vysílání bez možnosti zpětného zhlédnutí, zatímco za přenos vysílání s možností zpětného zhlédnutí („sazba s catch up“) je dohodnuta odměna ve výši 6,76 Kč + DPH.

25. Z čestných prohlášení společností Grape SC, a.s., PODA a.s., goNET s.r.o. a 4NET.TV services s.r.o. soud zjistil, že všichni tito členové žalobce poskytují v rámci přenosu vysílání rovněž doplňkové služby, jako jsou Catch-up a nPVR. V jednotlivých prohlášeních jsou pak specifikovány programy, u nichž každý z těchto provozovatelů přenos realizuje; jedná se o nižší stovky pořadů u každého z nich. Z potvrzení se podává, že společnost Grape SC, a.s. má 4 500 přípojek a v letech 2020 až 2025 u ní došlo k poklesu zisku z prodeje programů na těchto přípojkách o 10 %; u společnosti PODA a.s. soud zjistil 65 544 přípojek a pokles za toto období o 54 %; u společnosti goNET s.r.o. soud zjistil 67 200 přípojek a vzrůst zisku o 34 % a u společnosti 4NET.TV services s.r.o. soud zjistil 10 367 přípojek a vzrůst zisku o 54 %. Lze tak uzavřít, že z těchto listin má soud za prokázané tvrzení, že u členů žalobce, kteří realizují přenos vysílání, došlo v období let 2020 až 2025 v souhrnu váženého průměru k poklesu zisku o 5 %, jak tvrdí žalobce (je-li toto vyjádřeno jako rozdíl mezi příjmy a výdaji).
26. Z čestných prohlášení společností Grape SC, a.s., PODA a.s., goNET s.r.o. a 4NET.TV services s.r.o. soud dále zjistil, že tyto subjekty uzavřely na základě výše popsaných dohod s kolektivními správci OAZA a OOA-S licenční smlouvy a vztahují se tak na něj podmínky bezúplatného poskytování doplňkových služeb (viz výše). Z připojených příloh se podává, že INTERGRAM toto rovněž umožnil, ale právně nesouhlasí s tím, že by doplňkové služby byly obsahem základní sazby, avšak pro účely dosažení smíru a minimalizace rizik se zavázal po dobu trvání dohody neuplatňovat nároky na dodatečné odměny nad rámec sjednané sazby za přenos.
27. Ze sazebníku společnosti PODA a.s. soud zjistil, že doplňkovou službou je na jedné straně další užití služby na druhém a dalším TV přijímači a cena je 30 Kč měsíčně, dále rozšíření nahrávacího prostoru o 20 hodin (vedené pod názvem „DVACET ZA DVACET“) a cena je 20 Kč měsíčně, a rovněž doplňková služba PODA net.TV, která umožňuje sledovat vysílání na přenosných zařízeních (smartphone, tablet, PC), a cena je v tomto případě 45 Kč měsíčně. Ze sazebníku společnosti PODA a.s. soud dále zjistil, že doplňkovou službou konzumovanou na vyžádání (on-demand) je přístup do videotéky, která je zákazníkům nabízena jako součást prémiového balíčku „Filmbox Pack“ (obsahujícího navíc 9 TV programů), a je za ni účtováno 100 Kč měsíčně.
28. Ze sazebníku platformy LEPŠÍ.TV (provozované společností goNET s.r.o.) soud zjistil, že doplňkovou službou je tzv. „Rodinné sledování“, které uživatelům umožňuje nezávislé sledování přenášených pořadů až na třech zařízeních současně v rámci jedné domácnosti, a je za ni účtováno 99 Kč měsíčně. Dále ze stejného sazebníku soud zjistil, že další doplňkovou službou je funkce nazvaná „Prima bez reklam“, jež spočívá v automatickém přeskokování reklamních bloků při sledování televizních stanic skupiny Prima ze záznamu (v rámci zpětného zhlédnutí), a je za ni účtováno 75 Kč měsíčně po uplynutí počáteční desetidenní zkušební doby, která je zdarma.
29. Ze sazebníku společnosti GRAPE SC, a.s. soud zjistil, že doplňkovou službou je funkce „Zpětné přetáčení 14“, která rozšiřuje možnost zpětného zhlédnutí pořadů ze základních 7 dnů až na 14 dnů, a je za ni účtováno 25 Kč měsíčně. Dále ze sazebníku společnosti GRAPE SC, a.s. soud zjistil, že doplňkovou službou je rozšířená kapacita osobního nahrávání pořadů, přičemž za službu „Nahrávání 25“ (umožňující uložit 25 hodin záznamu) je účtováno 25 Kč měsíčně, za „Nahrávání 50“ (50 hodin záznamu) je účtováno 50 Kč měsíčně a za službu „Nahrávání 100“ (100 hodin záznamu) je účtováno 100 Kč měsíčně.
30. Ze sazebníku jiných provozovatelů přenosu, kteří nejsou sdruženi v žalobci, soud zjistil:
- Ze sazebníku společnosti Telly s.r.o. soud zjistil, že doplňkovou službou je možnost souběžného sledování na dalších Telly aplikacích a cena je odstupňována podle rozsahu: u sledování na 2 aplikacích činí 75 Kč měsíčně, u 4 aplikací činí 150 Kč měsíčně a u 6 aplikací činí 225 Kč měsíčně.

- Ze sazebníku satelitní televize Skylink soud zjistil, že doplňkovou službou je mimo jiné poskytnutí tzv. „Druhé karty“ (umožňující dešifrování signálu na dalším přijímači v domácnosti) a cena je 119 Kč měsíčně.
 - Ze sazebníku společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. pro službu MAGENTA TV soud zjistil, že doplňkovou službou je služba Videotéka (představující zhlédnutí filmů na vyžádání bez množstevního omezení) a cena je 79 Kč měsíčně, respektive u varianty Videotéka Premium činí 99 Kč měsíčně. Služba zpětného zhlédnutí (TV Archiv až na 168 hodin) je v tomto ceníku naproti tomu koncipována jako inherentní součást samotných tarifů (např. od tarifu XS Plus výše).
 - Ze sazebníku platformy Oneplay soud zjistil, že doplňkovou službou je možnost rozšíření sledování vysílání z jednoho až na 3 zařízení současně (funkce multiroom) a je za ni účtováno 99 Kč měsíčně.
 - Z printscreenu nabídky Vodafone soud o doplňkových službách nezjistil nic.
31. Z výpisu ze statistického zjišťování Českého statistického úřadu z 13. 1. 2025 ohledně průměrné roční míry inflace vyjádřené přírůstkem průměrného indexu spotřebitelských cen soud zjistil, že průměrná míra roční inflace činila v České republice v roce 2023 hodnotu 10,7% a v roce 2024 hodnotu 2,4%.
32. Z výpisu ze systému ověřených dat Českého telekomunikačního úřadu soud zjistil, že v letech 2020 – 2024 došlo v ČR k nárůstu celkových tržeb v oblasti „Telekomunikační služby“ o 9,75%, avšak k poklesu tržeb za aktivní přípojku o 2% (počítáno vždy ze součtu veličin „CATV přípojky aktivní celkem“ a „IPTV přípojky aktivní celkem“, neboť tyto veličiny zachycují přenos vysílání technologiemi používanými členy žalobce). Data se však týkají provozovatelů v ČR jako celku a nebylo tak možno učinit konkrétní závěry ve vztahu k žalobci a tomuto řízení.
33. Z dopisu společnosti Deloitte Legal s. r. o. soud zjistil, že tato společnost se zabývala analýzou vývoje cen ve vztahu ke všem členům Hospodářské komory České republiky, mezi něž fakticky spadají všichni poskytovatelé přenosu televizního vysílání na území České republiky. Z uvedeného soud zjistil následující vývoj průměrných měsíčních cen hrazených zákazníky za televizní služby:
- v roce 2019 došlo k navýšení o 1,06 %
 - v roce 2020 došlo ke snížení o 0,51 %
 - v roce 2021 došlo ke zvýšení o 3,68 %
 - v roce 2022 došlo ke zvýšení o 6,67 %
 - a v roce 2023 ke zvýšení o 2,48 %.
- Pokud jde o hodnotu ARPU (Average Revenue Per User), tedy průměrného příjmu na zákazníka zohledňujícího i výdaje spojené s přípojkou, soud zjistil následující vývoj:
- v roce 2019 došlo ke snížení o 6,42 %
 - v roce 2020 došlo ke snížení o 3,75 %
 - v roce 2021 došlo ke snížení o 2,83 %
 - v roce 2022 došlo ke snížení o 16,36 %
 - a v roce 2024 došlo ke snížení o 16,98 %.
- Z listiny nebylo však možno zjistit, jak se toto týká přímo žalobce; data se týkají provozovatelů v ČR jako celku a nebylo tak možno učinit konkrétní závěry ve vztahu k žalobci a tomuto řízení.
34. Z veřejné databáze Českého statistického úřadu, index tržeb bez DPH ve službách v kategorii „Telekomunikační činnosti“, soud zjistil, že došlo v období let 2000 až 2024 ke kumulovanému nárůstu tržeb o 15,66 %. Konkrétně za rok 2023 byl zaznamenán meziroční nárůst o 1 % a za rok

2024 o 2,5 %. Data se však týkají provozovatelů v ČR jako celku a nebylo tak možno učinit konkrétní závěry ve vztahu k žalobci a tomuto řízení.

35. Z listinných důkazů představovaných mediálními zprávami a výzkumy sledovanosti (zprávy společnosti atmedia a články serveru MediaGuru z let 2023 až 2025) soud zjistil, že na relevantním trhu dochází k setrvalému růstu podílu placené televize a k dominanci příjmu přes internet (IPTV) a kabelové sítě. Z hlediska ekonomického prospěchu uživatelů (poskytovatelů přenosu) soud z těchto listin zjistil, že průměrná částka, kterou koncoví zákazníci za služby placené televize měsíčně vydávají, se neustále zvyšuje. Zatímco v první polovině roku 2023 činila průměrná úhrada 393 Kč, ve druhé polovině roku 2024 tato částka poprvé překročila hranici 400 Kč a dosáhla průměrné výše 424 Kč měsíčně. Soud zjistil, že největším benefitem a motivátorem je pro 48 % diváků má být možnost sledovat televizní pořady zpětně (catch-up). Mezi další klíčové doplňkové služby, které zákazníci na placeném přenosu oceňují, patří možnost sledovat obsah na jiných zařízeních, jako jsou PC, tablety a mobily (32 % diváků), možnost sledovat obsah na více zařízeních současně, tedy funkce multiroom (31 % diváků), a možnost přetáčet reklamy (31 % diváků). Z tohoto soud zjistil, že doplňkové (on-demand) funkce představují přidanou hodnotu generující uživatelům prokazatelný finanční profit. Jiná bližší zjištění týkající se přímo tohoto řízení a žalobcem zastupovaných subjektů však soud učinit nemohl.
36. Ze závěrečné zpráva z hodnocení dopadů regulace (RIA), která představuje oficiální analytický a hodnotící materiál vypracovaný Ministerstvem kultury k návrhu novely autorského zákona (implementující zejména směrnice OnlineSatCab a o autorském právu na jednotném digitálním trhu), soud zjistil ve vztahu k institutu přímého dodání signálu (direct injection), že tento technický proces je unijní i navazující vnitrostátní úpravou definován jako jediný akt sdělování veřejnosti, na němž se společně podílejí svým příslušným příspěvkem jak vysílací organizace (vysílatel), tak distributor signálu (provozovatel přenosu). Jiné relevantní zjištění pro toto řízení soud učinit nemohl.
37. Z dopisu právního zástupce společnosti AQS, a.s. ze dne 12. 2024, která je výrobcem audiovizuálního díla Obsluhoval jsem anglického krále, soud zjistil, že tento výrobce neposkytl žalovanému ke kolektivní správě práva související s doplňkovými službami užití v podobě Catch-up a nPVR. Z tohoto dokumentu lze však pouze zjistit, že existují autoři děl, kteří dobrovolnou správu žalovanému nesvěřili. Toto není v rozporu se zjištěním, že žalovaný zastupuje přes 96 % autorů, nikoliv absolutně všechny.
38. Soud nehodnotil usnesení představenstva Hospodářské komory České republiky, která se týkala začleněných členů tohoto společenstva, neboť došlo k záměně žalobce a nebylo již třeba zastupované členy prokazovat; tato usnesení proto nemají pro projednávanou věc relevanci. Ze stejného důvodu soud nehodnotil ani seznam členů Hospodářské komory České republiky. Soud dále nehodnotil listiny týkající se dat zveřejnění sazebníku žalovaným, podání námitek proti tomuto sazebníku ani listiny vztahující se k žádosti o zprostředkování a ukončení tohoto zprostředkování, neboť tyto skutečnosti byly mezi stranami nesporné. Soud nehodnotil výroční zprávy žalovaného za roky 2020 až 2024 ani jeho sazebníky či návrhy sazebníků pro tato období, a to z důvodu, že z těchto nebylo možno zjistit skutečnosti relevantní pro toto řízení, které se týká roku 2025; pokud jde o samotné tvrzení, že žalovaný dříve sazby za doplňkové služby vůči žalobci nenárokoval, pak toto bylo mezi stranami nesporným. Soud dále nehodnotil článek zabývající se tím, jaké programy nabízí program HBO ani printscreen dokládající cenu za tyto programové balíčky, neboť cena tohoto prémiového televizního kanálu neměla pro předmět tohoto řízení relevanci (soud dospěl viz níže k závěru, že nová sazba dle § 21 odst. 1 věty druhé AZ není důvodná z důvodů právních). Nad rámec výše uvedených zjištění ohledně základních sazeb zahrnujících doplňkové služby a sazeb bez doplňkových služeb kolektivního správce OSA za roky 2024 a 2025 soud nehodnotil další sazebníky tohoto kolektivního správce ani návrhy jeho sazebníků za jiné roky, neboť pro toto řízení bylo postačující zjištění o aktuálních sazbách a o tom, že tato je diferencovaná na sazbu bez

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

doplňkových služeb a s těmito službami. Soud nehodnotil ani dopis Ministerstva kultury ze dne 21. 7. 2023, jedná se o právní hodnocení. Soud konečně nehodnotil ani znalecký posudek č. 045594/2025 doc. Ing. Pavla Svačiny, Ph.D. (DARA znalecká kancelář spol. s r.o.), neboť ten se zabývá ověřením přiměřenosti celkové výše sazby autorské odměny za přenos vysílání a zároveň doplňkové služby pro rok 2024; jelikož je předmětem tohoto řízení rok 2025 a určení sazebníku pro tento rok, neměl tento znalecký posudek pro dané řízení relevanci.

39. Soud zamítl návrh na provedení důkazu výsledkem znalce, doc. Ing. Pavla Svačiny, zpracovatele posudku znalecké kanceláře DARA – znalecká kancelář, spol. s r.o., neboť soud nehodnotil ani zjištění získaná z tohoto posudku, neboť tento se týká roku 2024, který není předmětem tohoto řízení. Soud zamítl dále návrh na provedení důkazu znalecký posudkem (měl být zpracován Ing. Ivanou Prchalovou Heřboltovou, CSc.) k otázce souhrnného hospodářského a obchodního prospěchu získaného členy žalobce za roky 2020 – 2025, a to z důvodu, že žalobce tvrdil vážený průměr poklesu tohoto prospěchu (zisku) u svých členů za období 2020 – 2025 v rozsahu 5%, tedy zprůměrováno pro rok 2025 změnu v rozsahu cca 1%, což vzal soud za dostatečně prokázané z čestných prohlášení členů žalobce a neprováděl k tomuto znalecké dokazování. Soud dále zamítl návrh na provedení důkazu 9 018 smlouvami k výkonu dobrovolné kolektivní správy a 1 628 vyúčtováními za rok 2024 realizovanými ve vztahu k českým autorům; to vše z důvodu, že soud uvěřil tvrzení žalovaného ohledně počtu jím uzavřených smluv a realizovaných vyúčtování s tím, že takto prokázané tvrzení nebylo v řízení zásadně zpochybňováno (žalobce pouze chtěl toto ještě prověřovat, nenamítal však, že by šlo o lež či podvrh) a zejm. toto tvrzení bylo spíše podružným zjištěním pro stanovení sazby (viz níže) a fakticky nebylo prokazováno takovýmto objemem listin reálně realizovatelné bez nutného zjednodušení na namátkovou kontrolu, což by důkazně fakticky situaci neměnilo (nevedlo to by to ke konkrétnímu zjištění ohledně každé ze smluv a každého vyúčtování). Soud konečně zamítl návrh na provedení důkazu následujícími listinami: hromadnou smlouvou licenční kolektivního správce OAZA k užití předmětů autorskoprávní ochrany přenosem rozhlasového nebo televizního vysílání děl, neboť podmínky tohoto kolektivního správce soud zjistil (ohledně sazeb pro doplňkové služby) dostatečně z listin uvedených výše (čestné prohlášení; sazebník); dohodou o narovnání a o sazebníku kolektivního správce uzavřenou mezi kolektivním správcem Intergram a Hospodářskou komorou České republiky v prosinci 2025, neboť soud vyšel ze založených dohod předchozích a nebylo důvodu nevěřit, že i touto dohodou se Intergram pro sjednané období zavázal nevymáhat platby za doplňkové služby, jakkoli zároveň pro užití doplňkových služeb neudělil ani licenci; dohodou o výši bezdůvodného obohacení, mezitímní dohodou a dohodou o sazbách kolektivního správce uzavřenou mezi žalovaným a Hospodářskou komorou dne 4. 12. 2025, neboť žalovaný na jednání potvrdil, že se pro sjednané období zavázal nevymáhat platby za doplňkové služby, jakkoli zároveň pro užití doplňkových služeb neudělil ani licenci.

Závěr o skutkovém stavu

40. Mezi účastníky byl nesporným skutkový děj předcházející podání této žaloby. Tedy, že žalovaný návrh sazebníku pro rok 2025 zaslal původnímu žalobci dne 21. 8. 2024. Původní žalobce podal proti návrhu sazebníku, s účinností i pro žalobce aktuálního, dne 25. 9. 2024 námitky. Dne 25. 11. 2024 došlo mezi původním žalobcem a žalovaným k zahájení jednání o námitkách a pro neúspěch jednání byla dne 19. 12. 2024 původním žalobcem podána žádost o zprostředkování sjednání sazebníku, spor mezi účastníky se v rámci zprostředkování nepodařilo vyřešit a ke dni 23. 6. 2025 bylo zprostředkování mezi účastníky ukončeno.
41. Mezi účastníky bylo dále nesporné, že žalovaný disponuje v rozsahu příslušných rozhodnutí Ministerstva kultury oprávněním k výkonu kolektivní správy majetkových autorských práv pro oblast užití děl přenosem vysílání podle § 22 autorského zákona. Nad rámec tohoto nesporného základu soud z provedeného dokazování zjistil, že žalovaný má od Ministerstva kultury rovněž pravomocně udělené oprávnění, které poskytování sporných doplňkových služeb; z rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

Ministerstva kultury č. j. 5361/1/2005 ze dne 30. 12. 2005, jakož i z navazujícího rozhodnutí č. j. 12228/2008 ze dne 18. 12. 2008, soud zjistil, že žalovaný disponuje oprávněním k výkonu dobrovolné kolektivní správy pro sdělování děl veřejnosti podle § 18 odst. 1 a 2 autorského zákona, tedy tento veřejnoprávní titul tak žalovaného opravňuje ke správě užití děl způsobem, kdy k nim má kdokoli přístup na místě a v čase podle své vlastní volby, což tvoří definiční podstatu doplňkových on-demand služeb, jakými jsou zpětné zhlédnutí či nahrávání.

42. Žalovaný zastupuje 9 018 nositelů práv, kteří s ním podepsali smlouvu o výkonu dobrovolné kolektivní správy vztahující se přímo na sdělování děl na vyžádání (ve smyslu 18 odst. 2 AZ) s tím, že soud zjistil, že nositelů práv, kteří si správu tohoto specifického práva vyhradili nebo ji žalovanému nesvěřili, je pouze 330. Z celkového počtu 9 348 zastupovaných autorů tak žalovaný disponuje prokazatelným smluvním mandátem od cca 96,5% z těchto autorů.
43. Účastníci shodně potvrdili, že vzájemné platby probíhaly do roku 2023 podle Dohody o sazebníku ze dne 29. 8. 2019, přičemž poslední uhrazená výše odměny za rok 2023 činila 2,15 Kč bez DPH za přípojku měsíčně. Tato dohoda definovala retransmisi jako technologicky neutrální proces zahrnující kabel, IPTV i družici a omezila svou působnost výhradně na přenos vysílání dle § 22 autorského zákona. Smluvní mechanismus stanovil pro rok 2020 základní sazbu 1,71 Kč + DPH (navýšenou o inflaci za rok 2019) a pro období let 2021–2023 zavedl automatickou každoroční valorizaci o míru inflace zveřejněnou ČSÚ. V rámci smírného řešení se žalovaný (kolektivní správce) v dohodě zavázal, že pro roky 2019–2023 nebude uplatňovat samostatnou sazbu za doplňkové služby (např. catch-up TV), pokud budou zákazníkům poskytovány bez příplatku a časově omezeny na maximálně 30 dnů. Zásadním zjištěním je, že obě strany v textu dohody i jejích přílohách opakovaně a výslovně deklarovaly, že takto nastavené podmínky a valorizační mechanismus považují za objektivní, nediskriminační a plně odpovídající tržní realitě i hospodářskému prospěchu uživatelů ve smyslu § 98e a § 98f AZ. Soud tedy zjistil, že v roce 2019 existoval mezi stranami konsenzus na tom, že základní sazba stanovená dohodou, upravovaná o inflaci, odpovídá těmto zákonným požadavkům.
44. Z hrubého inkasa 51,2 mil. Kč vyplatil žalovaný nositelům práv 43,7 mil. Kč, které adresně rozdělil mezi 27 zahraničních partnerů (kolektivních správců) a 1 628 českých tvůrců.
45. Srovnáním sazebníků kolektivních správců pro rok 2025 soud zjistil, že INTERGRAM navyšuje základní odměnu (5,53 Kč) o 10 % u provozovatelů poskytujících funkce catch-up, nPVR či multiroom. Správce OSA uplatňuje za přenos se zpětným zhlédnutím (při limitu 14 dní a bezplatnosti pro diváka) sazbu 6,89 Kč, což představuje navýšení o 21,3 % oproti ceně za prostý přenos (5,68 Kč). Kolektivní správce OAZA vyžaduje příplatek 20 % pouze od subjektů bez řádné smlouvy, zatímco OOA-S samostatnou sazbu za doplňkové služby pro rok 2025 vůbec nestanovil.
46. Z tiskové zprávy Hospodářské komory ČR ze dne 22. 1. 2024 soud zjistil, že dle dohody s kolektivním správcem OSA je pro rok 2024 měsíční odměna za zákazníka stanovena na 5,57 Kč + DPH za prostý přenos, zatímco u přenosu s doplňkovou funkcí zpětného zhlédnutí („sazba s catch up“) činí 6,76 Kč + DPH, což představuje navýšení o 21,37 %.
47. V rámci smluvních ujednání vyjednaných Hospodářskou komorou ČR s kolektivním správcem INTERGRAM byly sice konsenzuálně stanoveny sazby za přenos vysílání, avšak v otázce doplňkových služeb bylo dosaženo pouze závazku k nevymáhání případných nároků. Kolektivní správce v tomto případě výslovně neudělil oprávnění k užití předmětů ochrany, čímž byla tato problematika ponechána bez věcného licenčního řešení a smluvní strany se omezily na pouhou eliminaci potenciálních právních následků. Odlišný přístup prosadila Hospodářská komora ČR při vyjednávání s kolektivními správci OAZA a OOA-S, kde vedle dohod o základních sazbách dosáhla i výslovného zahrnutí doplňkových služeb do uděleného licenčního oprávnění; v obou případech jsou uživatelé na základě těchto dohod oprávnění užívat předměty ochrany formou doplňkových služeb bez povinnosti hradit jakoukoli dodatečnou odměnu.“

48. Z čestných prohlášení společností Grape SC, a.s., PODA a.s., goNET s.r.o. a 4NET.TV services s.r.o. – tedy všech členů žalobce, kteří provozují přenos vysílání - soud zjistil, že tito provozovatelé zajišťují v rámci přenosu vysílání rovněž doplňkové služby typu Catch-up a nPVR, a to u stovek televizních programů. Z posouzení jejich prohlášení o hospodaření v období let 2020 až 2025 soud souhrnným vyhodnocením těchto dat formou váženého průměru shledal jako prokázané tvrzení žalobce o celkovém 5% poklesu zisku, definovaného jako rozdíl mezi příjmy a výdaji, u dotčených členů žalobce, a to za celé období 2020 – 2025. V rovině licenčních vztahů tito provozovatelé uzavřeli s kolektivními správci OAZA a OOA-S licenční smlouvy, které jim garantují bezúplatné poskytování doplňkových služeb v rámci základních odměn; právně odlišný postoj zaujal kolektivní správce INTERGRAM, který sice užití doplňkových služeb fakticky umožnil, avšak právně neakceptuje výklad, že by tyto měly být součástí základní sazby; jeho závazek neuplatňovat po dobu platnosti dohod nároky na dodatečné odměny je vyjádřen jako pragmatický a vstřícný přístup, nikoliv jako právní souhlas s nastaveným licenčním režimem.
49. Ve vztahu ke členům žalobce (zejména společnostem PODA a.s., goNET s.r.o. a GRAPE SC, a.s.) soud zjistil, že doplňkovou službou jimi poskytovanou jsou funkcionality poskytované nad rámec základního lineárního přenosu. Konkrétně se jedná především o zpětné zhlédnutí či přetáčení pořadů v prodlouženém časovém úseku (catch-up), rozšiřování kapacity pro síťové nahrávání pořadů (nPVR), možnost sledování vysílání na více zařízeních současně či na přenosných zařízeních v rámci jedné domácnosti (tzv. multiroom), možnost automatického přeskokování reklam při sledování pořadů ze záznamu a dále přístup do videotéky na vyžádání. Pokud jde o ekonomické ocenění, soud ze sazebníků zjistil, že členové žalobce si za tyto doplňkové služby účtují částky, které se pohybují v rozmezí od 20 Kč do 100 Kč měsíčně. Porovnáním těchto zjištění se sazebníky jiných provozovatelů přenosu vysílání, kteří nejsou členy žalobce (Telly s.r.o., satelitní televize Skylink, T-Mobile Czech Republic a.s. či platformy Oneplay), soud zjistil, že uvedené zpoplatnění představuje běžný tržní standard a účtované částky jsou cenami obvyklými.
50. Průměrná míra roční inflace činila v České republice v roce 2023 hodnotu 10,7% a v roce 2024 hodnotu 2,4%.

Právní posouzení

Základní rámec

51. Předmětem sporu je určení sazby odměny kolektivního správce, primárně dle § 98f zák. č. 121/2000 Sb. v platném znění („autorského zákona“, „AZ“).
52. Kolektivní správa podle autorského zákona (§ 95 AZ) představuje plnou správu majetkových autorských práv a práv souvisejících k dílům, uměleckým výkonům či zvukovým a zvukově-obrazovým záznamům, která se vykonává k prospěchu všech nositelů těchto práv. Autorský zákon výslovně uvádí, že kolektivní správa není pouhým zprostředkováním licencí či nahodilou správou, ale systematickým výkonem práv, jehož účelem je společné uplatňování a ochrana majetkových práv a zajištění zpřístupňování předmětů ochrany veřejnosti (§ 95 odst. 2). Kolektivní správce získává oprávnění na základě rozhodnutí Ministerstva kultury podle § 95a, a vykonává správu vlastním jménem, soustavně a na vlastní odpovědnost, přičemž nejde o podnikání – správce nesmí vytvářet zisk, pouze pokrývat náklady správy, což vyplývá z principů popsanych pro kolektivní správce obecně v odborných zdrojích a charakteristikách jejich činnosti.
53. Taxativní výčet práv, která mohou být předmětem kolektivní správy, zákon neobsahuje. Zákon výčet vymezuje pouze pro oblast tzv. povinné kolektivní správy (§ 97d) a rozšířené (quasipovinné) kolektivní správy (§ 97e). Práva, která mohou být předmětem tzv. dobrovolné kolektivní správy, tj. té, kde je individuální výkon možný a není ani v režimu automatického dopadu hromadných smluv (§ 97e odst. 1), zákon nevymezuje a je limitován účelem kolektivní správy (účelnost, slouží lépe ke správě než individuální výkon práv jak autorů, tak uživatelům)

54. K výkonu kolektivní správy je zásadně nezbytné oprávnění udělené Ministerstvem kultury (výjimka z tohoto pravidla je obsažena v § 95a odst. 2 a týká se výkonu kolektivní správy podle hlavy III směrnice o kolektivní správě; tato na toto řízení nedopadá).
55. Předmětem sporu je požadavek (primárně žalobce) na určení:
- sazby odměny z titulu užití předmětů ochrany při přenosu vysílání dle § 22 autorského zákona – žalobce navrhuje pro rok 2025 sazbu odměny 1,87 Kč bez DPH za přípojku (domácnost) a měsíc x žalovaný navrhuje 2,43 Kč bez DPH za přípojku (domácnost) a měsíc
 - sazby odměny z titulu užití předmětů ochrany ve smyslu § 21 odst. 1 věta druhá autorského zákona - žalobce navrhuje sazbu 0 Kč, resp. navrhuje tuto odměnu zahrnout pod sazbu odměny dle § 22 AZ, tj. pro rok 2025 obě sazby společně 1,87 Kč bez DPH za přípojku (domácnost) a měsíc x žalovaný navrhuje 0,31 Kč bez DPH za každý programový kanál a přípojku (tj. domácnost, které je zpřístupněna služba přenosu vysílání) měsíčně
 - sazby odměny z titulu užití doplňkových služeb přenosu vysílání: ve smyslu § 18 odst. 2 autorského zákona ve formě zpětného zhlédnutí a/nebo služba umožnění nahrávání; a dále v podobě možnosti užití předmětů ochrany na 2 a více přístrojích současně v rámci jedné přípojky/domácnosti - žalobce navrhuje sazbu 0 Kč x žalovaný navrhuje 15% ze sazby odměny užití dle § 22 autorského zákona
56. Předpokladem pro požadované určení je na jedné straně oprávnění žalovaného ke kolektivní správě práv, za jejichž užití má být sazba odměny stanovena., a na straně druhé to, že žalobce skutečně daným způsobem předmět ochrany užívá.
57. Kolektivní správce stanovuje vyšší odměn v sazebníku, přičemž zákon vyžaduje, aby sazby byly přiměřené a vycházely z objektivních a nediskriminačních kritérií, jako je způsob, rozsah či účel užití děl. V situaci, kdy uživatelé nebo jejich profesní sdružení nesouhlasí s vyšší sazeb navržených kolektivním správcem, předvídá autorský zákon v ustanoveních § 98e a § 98f specifický procesní režim.
58. Postup upravený v ustanovení § 98f autorského zákona představuje kogentní procesní rámec pro sjednávání sazebníků odměn mezi kolektivními správci a reprezentativními sdruženími uživatelů. Zákon ukládá kolektivnímu správci povinnost zahájit proces sjednávání sazebníku pro nadcházející kalendářní rok v pevném časovém rámci, kdy kolektivní správce musí do 31. srpna uveřejnit návrh sazebníku včetně jeho odůvodnění na svých internetových stránkách. Ve stejné lhůtě musí být návrh předložen ministerstvu a právníkům osobám sdružujícím uživatele, které o to dříve požádaly a prokázaly svou reprezentativnost (zastupování vyššího než zanedbatelného počtu uživatelů). Po předložení návrhu následuje období pro vyjádření uživatelské sféry, které má striktní procesní pravidla. Osoby zastupující uživatele nebo jednotliví uživatelé s uzavřenou smlouvou mohou uplatnit písemné námitky do konce měsíce následujícího po měsíci, v němž jim byl návrh doručen. Pokud jsou námitky uplatněny včas, je kolektivní správce povinen je s namítajícím subjektem projednat do 2 měsíců od jejich obdržení. Zákon umožňuje stranám využít ke sjednání prostředníka. Pokud však namítající osoba nepodá žádost o zprostředkování do 1 měsíce po projednání námitek, nemůže se ona ani jí zastupovaní uživatelé dovolávat omezení odpovědnosti za neoprávněné užití děl. Včasné podání písemných námitek zakládá stav, kdy se návrh sazebníku považuje vůči nesouhlasící osobě a jí zastupovaným uživatelům za neodsouhlasený. Naopak vůči uživatelům, kteří námitky nepodali, se sazebník považuje za odsouhlasený (při dodržení pravidel o inflaci). Pokud k dohodě nedojde ani v rámci výše uvedeného postupu, jsou jak nesouhlasící osoba, tak kolektivní správce oprávněni podat návrh soudu na rozhodnutí sporu o určení sazby odměny. Soud tak v rámci své kompetence nahrazuje chybějící dohodu stran a autoritativně stanovuje vyšší odměny na základě zákonných kritérií.

59. Soud má za zjištěné, že žalovaný návrhu sazebníku pro rok 2025 zaslal původnímu žalobci včas dne 21. 8. 2024 (tj. do 31. 8. 2024). Původní žalobce podal proti návrhu sazebníku, s účinností i pro své členy – tedy i pro žalobce aktuálního, dne 25. 9. 2024 včasné námitky (do konce měsíce následujícího). Dne 25. 11. 2024 došlo mezi původním žalobcem a žalovaným k včasnému zahájení jednání o námitkách (do dvou měsíců od konce lhůty pro uplatnění námitek) a pro neúspěch jednání byla dne 19. 12. 2024 žalobcem podána včasná žádost o zprostředkování sjednání sazebníku (žádost byla podána do jednoho měsíce po neúspěšném projednání námitek), spor mezi účastníky se v rámci zprostředkování nepodařilo vyřešit a ke dni 23. 6. 2025 bylo zprostředkování mezi účastníky ukončeno.
60. Ve vztahu k žalobci se tak považuje dle § 98f odst. 3 AZ návrh sazebníku žalovaného pro rok 2025 za neodsouhlasený a žalobce (jakož i žalovaný) je oprávněn podat zdejší žalobu, tj., návrh na rozhodnutí sporu o určení sazby odměny uvedené v návrhu sazebníku.
61. Ustanovení § 98f odst. 2 AZ pak zakotvuje pouze specifickou kontrolu nad výrazným zvyšováním autorských odměn, která podléhá ingerenci státní moci. V souzeném případě je tímto argumentováno pouze ve vztahu, že zjištěná míra inflace je zákonem akceptována jako přípustné zvýšení sazeb odměn, neboť pouze pokud kolektivní správce hodlá zvýšit sazbu o více, než kolik činí míra inflace za předchozí rok (definovaná jako přírůstek indexu spotřebitelských cen zveřejněný ČSÚ), musí si vyžádat souhlas ministerstva a nezíská-li správce souhlas, smí sazbu navýšit právě pouze maximálně do výše odpovídající míře inflace.
62. Rozhodnutí soudu podle § 98f AZ nelze chápat jako klasické rozhodnutí o nahrazení prohlášení vůle podle § 161 odst. 3 o.s.ř., neboť mezi žalobcem a žalovaným neexistuje soukromoprávní závazek, ze kterého by žalovanému vznikala povinnost nějaký projev vůle nutně ve vztahu k žalobci činit. Na druhou stranu se nejedná ani o klasickou žalobu na určení právního poměru dle § 80 o.s.ř., když podání této žaloby je výslovně upraveno zákonem a není tedy primárně třeba tvrdit a prokazovat naléhavý právní zájem. Právní úprava je tak ohledně povahy této žaloby v tomto směru nejednoznačná, a pokud jde o povahu této žaloby, pak tedy soud uzavírá, že za použití analogie je třeba vyjít z toho, že svou povahou a účelem je předmětná žaloba přeci jen nejbližší právní úpravě občanského soudního řízení ohledně prohlášení či nahrazení projevu vůle s tím, že je třeba respektovat specifika a cíle předmětné právní úpravy. Cílem je přitom dosažení podkladu pro, ideálně dobrovolné, vypořádání nároků kolektivního správce a konkrétního uživatele (k závěru o povaze žaloby viz. komentářovou literaturu, např. Telec, I., Tůma, P. Autorský zákon, Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019).
63. Jak uvedeno výše, v daném případě tak tady neexistuje subjektivní právo či povinnost mezi stranami sporu, o němž by měl soud rozhodovat a fakticky je soudu dle § 98f AZ uloženo, aby autonomně určil projev vůle žalovaného jakožto subjektu soukromého práva, který však ve vztahu k druhé straně smluvní povinnost nemá. Žaloba proto nemusí obsahovat přesný žalobní návrh, resp. soud tímto není vázán, žaloba musí obsahovat pouze vymezení, jaké části sazebníku se týká.
64. Pro určení výše sazeb odměn je nutno vyjít z ust. § 98e AZ, dle něhož platí:
- (1) Nestanoví-li sazby odměn vybíraných kolektivními správci tento zákon, stanoví je sazebník kolektivního správce (dále jen "sazebník") a jsou vždy uvedeny bez daně z přidané hodnoty.
 - (2) Sazby odměn stanovené sazebníkem musí vycházet z objektivních a nediskriminačních kritérií a být ve vztahu k těmto kritériím přiměřené.
 - (3) Při stanovení sazeb odměn sazebníkem se přihlédne k účelu, způsobu, rozsahu a okolnostem užití předmětu ochrany, zejména
 - a) k tomu, zda k užití předmětu ochrany dochází při výkonu podnikání nebo jiné výdělečné činnosti,
 - b) k přímému nebo nepřímému hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatel získá z užití nebo v souvislosti s užitím předmětu ochrany,

- c) k charakteru a specifikům místa nebo oblasti, ve které dochází k užití předmětu ochrany,
- d) k četnosti využití ubytovacích prostor, v nichž dochází k užití předmětu ochrany,
- e) k počtu nositelů práv, pro které kolektivní správce vykonává kolektivní správu, včetně počtu nositelů práv, pro které tak činí na základě smluv podle § 97g odst. 1 písm. a),
- f) k počtu osob, kterým bylo dílo sděleno způsobem podle § 19, a
- g) k hospodářské hodnotě služeb poskytovaných kolektivním správcem.

65. Při určování výše sazby odměny v soudním řízení tvoří ustanovení § 98e autorského zákona hmotněprávní základ pro posouzení důvodnosti návrhu. Toto ustanovení definuje mantinely, v nichž se musí pohybovat jak kolektivní správce při tvorbě sazebníku, tak následně soud při jeho přezkumu či autoritativním určení.
66. Soud je podle § 98e AZ povinen zkoumat, zda sazby splňují základní principy: objektivitu, nediskriminační přístup a přiměřenost. Konkrétně musí soud provést analýzu oblastí uvedených v § 98e odst. 3 AZ, a to v rozsahu relevantních tvrzení stran.
67. V řízení o určení sazby leží na obou stranách povinnost tvrdit a prokazovat skutečnosti, které odůvodňují jimi navrhovanou výši odměny. Žalobce tuto navrhuje v žalobě, žalovaný v návrhu sazebníku pro rok 2025 a obraně proti podané žalobě.

Přenos vysílání dle § 22 autorského zákona

68. Pokud jde o sazbu odměny z titulu užití předmětů ochrany při přenosu vysílání dle § 22 autorského zákona, pak mezi stranami nebylo sporu o tom, že žalobce skutečně daným způsobem předmět ochrany užívá a že žalovaný disponuje oprávněním pro správu práv k takovému užití.
69. Ust. § 22 AZ vymezuje přenos rozhlasového nebo televizního vysílání jako současné, úplné a nezměněné zpřístupnění již existujícího vysílání, nicméně uskutečněné jinou osobou, než původním vysílatelem. Přenos může probíhat bezdrátově nebo po drátě, bez ohledu na to, jakým způsobem je signál získáván od původního vysílatele.
70. Z textu dohody o sazebníku kolektivního správce za přenos vysílání uzavřené dne 29. 8. 2019 má soud za zjištěné, že obě strany v roce 2019 považovaly mechanismus dohodnuté základní sazby valorizované o inflaci za spravedlivý a zákonu odpovídající odraz ekonomické hodnoty užívaných práv a splňující požadavky autorského zákona.
71. Z dohody o sazebníku kolektivního správce za přenos vysílání uzavřené dne 29. 8. 2019 soud konkrétně zjistil, že dohoda se týká výhradně přenosu vysílání podle § 22 autorského zákona a nelze ji analogicky rozšiřovat na jiné druhy užití. Strany ujednaly konkrétní výši odměny a způsobu jejího navyšování v čase: od 1. 1. 2020 byla základní sazba za přenos vysílání stanovena na částku 1,71 Kč + DPH za jednu přípojku měsíčně, navýšenou o inflaci za rok 2019; pro období let 2021 až 2023 byl sjednán automatický valorizační mechanismus, kdy se základní sazba odměny navyšuje každoročně o míru inflace za předcházející rok zveřejněnou Českým statistickým úřadem.
72. Mezi účastníky bylo nesporným, že dle dohody o sazebníku kolektivního správce za přenos vysílání uzavřené dne 29. 8. 2019 (viz níže) byly hrazeny i ve vztahu mezi aktuálními účastníky řízení dojednané příspěvky ve výši dle této dohody, naposledy pak za rok 2023 (dle žaloby pak hrazená výše příspěvku za rok 2023 činila 2,15 Kč bez DPH za přípojku (domácnost)/ měsíc).
73. Účastníci v dohodě opakovaně deklarovali, že sjednané podmínky považují za plně konformní s požadavky autorského zákona: v čl. 2.8 smluvní strany výslovně prohlašují, že odměna odpovídá podmínkám na trhu a hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatelé z užití děl získávají a sazby považují za odsouhlasené ve smyslu § 98f autorského zákona. V prohlášení původní žalobce (příloha č. 4) tento potvrzuje, že dojednaná sazba (1,71 Kč + inflace) vychází z objektivních a nediskriminačních kritérií a splňuje veškeré zákonné parametry stanovené v § 98e a § 98f autorského zákona; v prohlášení žalovaného (příloha č. 5) správce shodně deklaruje, že při

stanovení sazby zohlednil vývoj a podmínky na trhu, jakož i hospodářský prospěch provozovatelů, a sazba tak naplňuje požadavky na přiměřenost a objektivitu.

74. Soud proto vyšel z dohody o sazebníku kolektivního správce za přenos vysílání uzavřené dne 29. 8. 2019 jakožto ze sjednaného, stranami akceptovaného a se zákonem souladného základního mechanismu pro stanovení sazby odměny dle § 22 AZ s tím, že pro odchýlení se od tohoto mechanismu by bylo třeba dotvrdit skutečnosti odůvodňující navýšení či snížení sazby odměny.
75. Soud proto v tomto směru strany poučil na jednání konaném dne 7. 1. 2006 ve smyslu § 118a odst. 1 o.s.ř.
76. Žalovaný podáním ze dne 5. 2. 2026 uvedl, že v parametrech dle § 98e odst. 2 a 3 AZ nenastaly žádné podstatné změny ve vztahu k základní sazbě za přenos vysílání, s výjimkou vývoje inflace. Z tohoto důvodu žalovaný základ sazby neměnil a sazbu pouze navyšoval o míru inflace. Důvody pro jiné navýšení netvrdil.
77. Žalobce podáním ze dne 5. 2. 2026 pouze v obecné rovině doplnil, že zásadním kritériem je přímý nebo nepřímý hospodářský nebo obchodní prospěch, který uživatel získá v souvislosti s užitím předmětu ochrany ve smyslu § 98e odst. 3 písm. b) AZ. Toto kritérium označuje za kritérium hlavní, zatímco ostatní kritéria mají být dle žalobce podružná. Žalobce dále namítá, že navýšení odměny o inflaci z autorského zákona nevyplývá a že inflace by se měla promítat pouze nepřímo, a to formou případného nominálního nárůstu hospodářského prospěchu.
78. Podáním ze dne 20. 3. 2026 žalobce k poučení soudu dále specifikoval čtyři své členy, kteří provozují přenos televizního vysílání a doplnil konkretizaci úpadku hospodářského nebo obchodního prospěchu u svých členů, když dle tvrzení žalobce došlo v období let 2020 až 2025 u jeho relevantních členů ke stagnaci až poklesu tohoto prospěchu, a to v podobě váženého průměrného poklesu o 5 % pro všechny členy za celé toto období. Z obsahu druhého doplnění skutkových tvrzení žalobce ze dne 20. 3. 2026 tak vyplývá, že žalobce pro účely projednávané věci definuje hospodářský a obchodní prospěch jako rozdíl mezi příjmy daného relevantního člena z provozování přenosu televizního vysílání a výdaji na tento přenos vynaloženými, a to v přepočtu na jednoho koncového zákazníka. K vývoji tohoto parametru žalobce výslovně uvádí, že se tento prospěch mezi jeho relevantními členy vyvíjel tak, že „ve sledovaném [období] poklesl o 5 %“. Z tvrzení žalobce se tak podává, že hodnota 5 % vyjadřuje celkový (souhrnný) pokles za celé sledované období od roku 2020 do roku 2025. Konkrétnější tvrzení k tomuto žalobce neuvádí, ač byl opakovaně poučen dle § 118a odst. 1 o. s. ř., a to vše v kontextu tohoto řízení, které se týká výlučně roku 2025, tedy změn relevantních nikoli dlouhodobě, trendově, ale právě aktuálních pro tento rok 2025. Soud tak uzavírá, že z těchto obecných tvrzení žalobce lze pouze dovodit tvrzení, že i ve vztahu k roku 2025 došlo pravděpodobně ke změně hospodářského či obchodního prospěchu pro jeho členy, který lze oproti roku předchozímu průměrem vyjádřit hodnotou poklesu příjmů o cca 1 %, což je zhruba přepočet žalobcem vyčíslených 5 % na období od roku 2020 do roku 2025. Toto vzal soud za prokázané v čestných prohlášení členů žalobce a dále toto neprokazoval.
79. Návazně pak v tomto ohledu soud uzavírá, že ani takto doplněné tvrzení (vážený pokles zisku o 1% ročně) není zásadním tvrzením, pro které by měl soud modifikovat původně dohodnutou sazbu vycházející z dohody ze dne 28. 9. 2019, neboť změna v poklesu hospodářského či obchodního prospěchu v rozsahu tvrzeného 1 % pro rok 2025 není změnou zásadní, která by toto odůvodňovala. Jinak řečeno změna v rozsahu 1 % je marginální a sama, navíc jako jen jedno z dílčích kritérií dle § 98e odst. 3 AZ, požadované snížení základní sazby neodůvodňuje. Soud se proto ani blíže nezabýval tím, zda hospodářský či obchodní prospěch lze vyjádřit skutečně jen v podobě změn v zisku, neboť ani tato tvrzení (na poklesu zisku založená) toto snížení totiž neodůvodňují.

80. Nad rámec uvedeného žalobce žádné konkrétní tvrzení pro požadovanou změnu nedoplnil, a neunesl tak břemeno tvrzení. Pokud jde o tvrzený pokles hospodářského nebo obchodního prospěchu, žalobce jinak pouze obecně tvrdí, že došlo k neočekávanému tržnímu vývoji souvisejícímu mimo jiné s pandemií COVID-19, začátkem války na Ukrajině a nárůstem cen energií od roku 2020. V důsledku toho podle žalobce spravedlivá sazba odměn z roku 2019 neodpovídá roku 2024. Žalobce má za to, že tato sazba je neodpovídající, neboť došlo k drastickému poklesu hospodářského a obchodního prospěchu o desítky procent. Podle žalobce se tak sazba dostala do extrémního rozporu s vývojem hospodářského prospěchu. V tomto směru žalobce obecně poukazuje na dopis společnosti Deloitte Legal s. r. o. (a jeho doplnění), podle něhož mezi lety 2020 a 2024 došlo k poklesu hospodářského prospěchu získaného užitím předmětu ochrany formou přenosu vysílání, vyjádřeného hodnotou ARPU, o 21,7 %. Dále žalobce vychází ze systému ověřených dat Českého telekomunikačního úřadu, podle něhož došlo k nárůstu celkových tržeb mezi lety 2022 a 2024 o 9 %, avšak k poklesu tržeb za aktivní přípojku o 2 %. Žalobce poté provádí vlastní výpočet, kdy na základě dat Deloitte dochází k sazbě odměn v roce 2024 ve výši 1,38 Kč + DPH a dle dat ČTÚ k sazbě 1,72 Kč + DPH; po započtení inflace za rok 2024 pak podle žalobce vycházejí částky 1,41 Kč (Deloitte), resp. 1,76 Kč (ČTÚ) + DPH za přípojku a měsíc. Následně uvádí, že tuto sazbu je třeba ponížit o dříve neupravované nároky z titulu doplňkových služeb, a to alespoň o 15 %. Žalobce tak dospívá k hodnotám 1,20 až 1,50 Kč + DPH za přípojku a měsíc a setrvává na žalobním tvrzení, že požadovaná sazba (1,87 Kč bez DPH za přípojku (domácnost) a měsíc) je důvodná.
81. Žalobce však i přes tato tvrzení břemeno tvrzení neunesl. Pokud jde o tvrzený razantní pokles – v řádech desítek procent - hospodářského nebo obchodního prospěchu, bylo třeba ze stran žalobce, jako subjektu zastupujícího konkrétní uživatele práv kolektivně spravovaných, tvrdit a prokázat skutečnosti, které se konkrétně týkají jím zastupovaných subjektů a dopadu takto tvrzeného zásadního propadu právě na ně. Toto žalobce netvrdí, dotvrdil pouze pokles zisku v rozsahu cca 1%, jak uvedeno výše. Cílem žaloby je přitom sazby určit mezi účastníky řízení, nikoli obecně, ve vztahu k jakémukoli subjektu, což bez doplnění konkrétních tvrzení týkajících se přímo žalobce ve vztahu k jinak obecně tvrzenému masivnímu propadu tohoto prospěchu nelze; žalobce tak neučinil, pouze obecně poukazuje na obecná data, ať již z ČTÚ, nebo ze společnosti Deloitte, avšak z těchto dat nelze dovodit, že se nějakým způsobem vztahují ke konkrétním subjektům, které žalobce zastupuje, resp. sdružuje.
82. Rovněž ve vztahu k tvrzení žalobce, že nemá být použito navýšení odměny o inflaci, jak bylo sjednáno dohodou ze dne 29. 8. 2019, žalobce povinnost tvrzení neunesl. Inflace je obecně ekonomickým jevem spočívajícím v růstu cenové hladiny zboží a služeb v ekonomice, jehož výsledkem je pokles kupní síly peněz. Jedná se o ekonomický jev, který se stejnou měrou projevuje na obou stranách posuzovaného vztahu — tedy jak na straně uživatelů, které zastupuje žalobce, tak na straně autorů, které zastupuje žalovaný. Pro všechny tyto subjekty má inflace shodný dopad, spočívající právě v poklesu kupní síly peněz, a to jak peněz inkasovaných od klientů (v případě uživatelů kolektivně spravovaných práv), tak peněz inkasovaných formou odměny za užití autorských práv (v případě autorů zastupovaných žalovaným). Inflace je tak fakticky neutrálním kritériem. Žalobce však nedoplnil žádná konkrétní skutková tvrzení, která by ve vztahu k jím zastupovaným subjektům odůvodňovala, proč by měl být dopad inflace na straně žalobce jiný (zásadnější) než dopad inflace na straně žalovaného. Taková tvrzení absentují, a žalobce tudíž ani v této části neunesl povinnost tvrzení.
83. Soud proto uzavírá, že žalobce – s výjimkou tvrzení o 1% ročním poklesu zisku v období 2020 až 2025 –, a to i přes poučení soudu, neunesl povinnost tvrzení, že jsou zde dány důvody pro snížení odměny mimo mechanismus dohodnutý dohodou ze dne 29. 8. 2019.
84. Soud tedy shrnuje, že žalovaný netvrdil (cíleně) skutečnosti, které by odůvodňovaly navýšení odměny nad rámec mechanismu sjednaného dohodou ze dne 29. 8. 2019 (o inflaci), a současně Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

žalobce nedostál povinnosti tvrzení ohledně prokázání důvodnosti ponížení této odměny pod rámec tohoto mechanismu, když žalobcem jediné konkrétně doplněné tvrzení o poklesu zisku o 1% i pro rok 2025 toto ponížení právně neodůvodňuje. Soud proto vyšel z mechanismu stanoveného uvedenou dohodou.

85. Z článku 2.4 dohody o sazebníku kolektivního správce za přenos vysílání ze dne 29. 8. 2019 se podává, že základní sazba odměny z titulu užití předmětů ochrany při přenosu vysílání dle § 22 autorského zákona má být každoročně navyšována o míru inflace roku předcházejícího, zveřejněnou Českým statistickým úřadem.
86. Mezi stranami bylo nesporné, že v roce 2023 činila základní sazba odměny z titulu užití předmětů ochrany při přenosu vysílání dle § 22 autorského zákona částku 2,15 Kč bez DPH za přípojku (domácnost)/ měsíc.
87. Vzhledem k tomu, že roční míra inflace v roce 2023 dle Českého statistického úřadu činila 10,7 % a v roce 2024 pak 2,4 %, vychází výpočet základní sazby odměny z titulu užití předmětů ochrany při přenosu vysílání dle § 22 autorského zákona následovně:
 - 2024: $2,15 \times 1,107 = 2,38$ Kč (zaokrouhлено na setiny) – pozn.: není předmětem řízení, soud takto v tomto řízení nerozhodl (!); jde o technický mezivýpočet
 - 2025: $2,38 \times 1,024 = 2,43$ Kč (zaokrouhлено na setiny směrem dolů)
88. Výsledná sazba odměny z titulu užití předmětů ochrany při přenosu vysílání dle § 22 autorského zákona pro rok 2025 tak činí 2,43 Kč bez DPH za přípojku (domácnost)/ měsíc.
89. K tomuto soud doplňuje, že ačkoliv by se níže rozebíraná argumentace žalovaného směřující k ekonomické výhodnosti přenosu programů v režimu přímého dodání signálu (v rámci jediného aktu sdělování podle § 21 odst. 1 věty druhé autorského zákona), jakož i k poskytování funkce sledování na více zařízeních současně (tzv. multiroom) mohla teoreticky a věcně vázat k samotné odměně za přenos vysílání podle § 22 autorského zákona, v projednávané věci takto tvrzení žalovaným vznesena nebyla. Žalovaný tyto skutečnosti procesně neuplatňoval jako důvody pro navýšení základní sazby dle § 22 AZ, aplikované plošně na všechny přípojky uživatelů (jak je u sazby dle § 22 autorského zákona konstrukčně nezbytné). Naopak je uplatňoval striktně jako sazby samostatné a doplňkové, jež se mají týkat výlučně těch konkrétních přípojek, u kterých daná specifická situace fakticky nastává (přímé dodání signálu či multiroom). Vzhledem k tomu, že žalovaný tato tvrzení ve vztahu ke konstrukci sazby dle § 22 autorského zákona – a to ani přes předchozí výslovné poučení ze strany soudu – řádně nedoplnil a neuplatnil, soud je v tomto kontextu vůbec nehodnotil. Nadto soud podotýká, že pokud jde o samotnou výši základní sazby za přenos vysílání podle § 22 autorského zákona, soud požadavku žalovaného v řízení již plně vyhověl (tento byl ze strany žalovaného limitován tím, že jinak by musel žádat předchozí souhlas ministerstva).

Užití předmětů ochrany ve smyslu § 21 odst. 1 věta druhá AZ

90. Vysílání rozhlasem nebo televizí je upraveno v § 21 AZ. Ust. § 21 odst. 1 věta druhá AZ pak zní: „Vysíláním díla rozhlasem nebo televizí se rozumí také dodávání programových signálů původním vysílatelem provozovateli přenosu podle § 22, přestože programové signály nejsou během takového dodání přístupné veřejnosti.“
91. Vysílání díla rozhlasem nebo televizí je v rámci autorského práva chápáno jako specifický způsob užití díla, který spočívá v jeho zpřístupňování veřejnosti prostřednictvím signálů sloužících k šíření zvuků nebo obrazů a zvuků (toto je třeba odlišit od vysílání jako předmětu duševního vlastnictví (nikoli jako způsob užití), které nespádá do předmětů ochrany v oblasti kolektivní správy), přičemž
 - pojem „rozhlas nebo televize“ je nutné vykládat široce jako jakékoli prostředky sloužící k přenosu a příjmu, což zahrnuje nejen klasické terestrické vysílání, ale i kabelové rozvody, družice (satelity) a internetovou síť (např. monitor počítače schopný příjmu)

- o vysílání se jedná pouze tehdy, pokud proces zahrnuje přenos mezi přístroji jako koncovými body (komunikační řetězec: přístroj – přenos – přístroj)
 - signál musí být rozváděn do sítě za účelem jeho příjmu veřejností, přičemž postačuje potenciální možnost tento signál přijmout
 - vysílatelem je osoba, která emituje signál na svou vlastní odpovědnost, a to bez ohledu na to, zda sestavuje ucelený program (veřejnoprávní pojetí), nebo vysílá díla nahodile či osamoceně
92. Definice pojmu „vysílání díla rozhlasem nebo televizí“ byla doplněna v § 21 odst. 1 AZ právě větou druhou, implementující Směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/789 ze dne 17. dubna 2019 tak, že za vysílání ve smyslu jednoho aktu sdělování veřejnosti vysíláním se považuje také takový způsob distribuce signálu koncovým uživatelům (tzv. přímé dodání signálu), na kterém se podílejí vysílatel a provozovatel převzatého vysílání. Při tzv. přímém dodání signálu vysílatel přenáší své programové signály dalšímu subjektu (provozovateli přenosu vysílání podle § 22) tak, že tyto signály nejsou během takového způsobu přenosu (zároveň) přístupné veřejnosti. Pro tyto případy je tak stanovena fikce, že jde o jediný úkon/akt sdělování veřejnosti, na němž se společně podílejí vysílatel a provozovatel přenosu vysílání podle § 22. Práva k takovému užití musí vypořádat jak vysílatel, tak rovněž provozovatel přenosu rozhlasového a televizního vysílání, proto musejí oba od nositelů práv získat licenci k užití předmětů ochrany v rámci jejich ekonomických činností souvisejících s tímto jediným aktem sdělování veřejnosti. Takto stanovené povinnosti však nezakládají společnou odpovědnost těchto subjektů.
93. Žalobce - Český telekomunikační klastr, z.s. – však nezastupuje vysílatele (tvůrce rozhlasového či televizního vysílání). Zastupuje operátory elektronických komunikací, zejména malé a střední regionální ISP, tedy provozovatele přenosových sítí, nikoli vysílací organizace. Již z tohoto důvodu je žaloba na určení sazby za vysílání dle § 21 odst. 1 věta druhá AZ nedůvodnou, žalobce, resp. jím zastoupené subjekty nejsou vysílateli a nejsou tedy povinni za vysílání ani odměnu dle § 21 odst. 1 věta druhá AZ hradit.
94. Žalovaný byl při jednání konaném dne 18. 2. 2026 poučen ve smyslu § 118a odst. 1 o. s. ř. o nutnosti doplnit relevantní skutková tvrzení k otázce, proč má redefinice vysílání podle § 21 odst. 1 věty druhé AZ dopadat na žalobce, respektive jím zastupované subjekty, jakožto provozovatele přenosu vysílání ve smyslu § 22 AZ.
95. Žalovaný však právně relevantní tvrzení nedoplnil.
96. K požadavku na zavedení této nové sazby žalovaný pouze na jednání uváděl, že nově definovaným způsobem vysílání se k žalobci, resp. jím zastoupeným subjektům, dostává od vysílatelů převážně obsah, který je následně provozovateli přenosu ekonomicky lépe zhodnocen, tj. dražší prodán koncovým uživatelům, když podle žalovaného totiž žalobce a jím zastoupené subjekty inkasují za přenos takového vysílání výrazně vyšší částky, než je tomu u vysílání, které se k žalobci dostává jiným způsobem. Současně však žalovaný potvrdil, že počet přípojek, za které žalobce, resp. jím zastoupené subjekty, hradí odměnu za přenos vysílání dle § 22 AZ, zůstává i při redefinici vysílání podle § 21 odst. 1 věty druhé AZ, nezměněn. Jinými slovy, žalobce již nyní hradí odměnu za přenos vysílání ve vztahu ke všem přípojkám, tedy i k těm, k nimž je dodáváno vysílání způsobem nově definovaným v § 21 odst. 1 větě druhé AZ. Nedochozí tak k navýšení počtu přípojek, jichž by se týkal jen přenos takto dodaného vysílání.
97. Podáním ze dne 20. 3. 2026 k tomuto žalovaný doplnil, že zavedení této sazby odůvodňuje novela autorského zákona reflektující unijní směrnici (EU) 2019/789, kdy tato úprava zakotvila pro přímé dodání signálu fikci jediného aktu sdělování veřejnosti, na němž se podílí jak vysílatel, tak provozovatel přenosu a žalovaný novou sazbou požaduje odměnu striktně za podíl provozovatelů přenosu ve smyslu § 22 autorského zákona na tomto jednotném aktu sdělování, když k tomuto přenosu musí tito uživatelé získat samostatnou licenci. Žalovaný dále zopakoval, že v režimu Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

přímého dodání jsou typicky distribuovány exkluzivní programy (např. rodina kanálů HBO), které provozovatelé koncovým zákazníkům zpoplatňují v samostatných balíčcích za stovky korun měsíčně; sazba má zajistit spravedlivou odměnu tvůrcům za toto lukrativní užití.

98. Žalovaný dále uvedl, že ani dohoda z 28. 9. 2019 nezohledňovala odpovědnost za tento způsob přenosu (jakožto součást jednotného aktu sdělování), neboť v té době zmiňovaná novela neplatila.
99. Dále žalovaný namítl, že obecně je jím požadovaná sazba dle § 22 AZ nízká, což má zavedení nové sazby rovněž odůvodňovat.
100. Soud proto uzavírá, že žalovaný nedoplnil žádná relevantní skutková tvrzení, která by dopadala na žalobce jakožto provozovatele přenosu vysílání podle § 22 AZ. Veškerá tvrzení žalovaného směřovala pouze k tomu, že nově definovaným způsobem vysílání dle § 21 odst. 1 věty druhé AZ dochází následně k přenosu ekonomicky hodnotnějšího obsahu, který lze lépe finančně zhodnotit. Takové tvrzení však samo o sobě nemůže odůvodnit zavedení nové, doplňkové sazby čistě z důvodu změny definice toho, co je vysíláním. Ani zahrnutí žalobce či jím zastoupených subjektů do kategorie jednotného sdělování veřejnosti toto neodůvodňuje. Žalobce či jím zastoupené subjekty nadále nejsou vysílately (toto ani žalovaný netvrdí), je však třeba vyjít z toho, že zákonodárce tímto ustanovením pouze nově vymezil, že takto definované vysílání a přenos podle § 22 AZ představují jednotný akt sdělování veřejnosti; toto vymezení však nezakládá odpovědnost provozovatele přenosu (žalobce) za nově definované vysílání v tom smyslu, že by byl povinen hradit licenční odměnu i za tento způsob vysílání či jednotný způsob sdělování, jak se domáhá žalovaný.
101. Naopak, z citovaného ustanovení § 21 odst. 1 věty druhé AZ výslovně vyplývá, že jde i v jednotném aktu sdělování nadále o dva nezávislé subjekty – vysílately a provozovatele přenosu –, které nelze považovat za solidárně odpovědné za hrazení licenční odměny; každý z nich je povinen vypořádat své povinnosti samostatně. A žalobce, resp. jím zastoupené subjekty tak nadále činí, i po doplnění definice vysílání, v režimu § 22 autorského zákona. Na tomto nemění nic to, že se k němu vysílání, které přenáší, dostává způsobem vysílání, který je nově definován v § 21 odst. 1 AZ právě větou druhou.
102. Jelikož žalovaný nedoplnil - ve vztahu k žalobci a jím zastupovaným subjektům - relevantní skutková tvrzení pro zavedení nové sazby za vysílání dle § 21 odst. 1 věty druhé AZ, soud žalobu zamítl.
103. Toto je odůvodněno i tím, že žalobce či jím zastoupené subjekty nejsou v pozici vysílately (právně posouzeno; nehledě k tomu, že toto skutkově žalovaný netvrdí), na které dopadá ustanovení § 21 odst. 1 věty druhé autorského zákona. A pokud § 21 odst. 1 věty druhé AZ odkazuje na nutnost provozovatele přenosu dle § 22 AZ, jako subjektu podílejícího se dle tohoto ustanovení na jediném aktu sdělování, hradit odměnu za licenci k takovému přenosu, pak za tento je sazba samostatně sjednána.
104. Žalobce, resp. jím zastoupené subjekty jsou nadále – i po redefinici vysílání dle § 21 odst. 1 věty druhé AZ - provozovateli přenosu v režimu § 22 AZ a za tento přenos je sazba stanovena. Redefinice pojmu vysílání v § 21 odst. 1 AZ věty druhé tak nezakládá nárok na další (duplicitní) doplňkovou sazbu nad rámec stávajícího vypořádání přenosu sazbou dle § 22 AZ a není důvodem pro zavedení sazby nové.
105. K tomuto soud doplňuje, že argumenty směřující k ekonomické výhodnosti přenosu programů v rámci jediného sdělování dle § 21 odst. 1 věty druhé AZ, jakož i argument o tom, že sazba dle § 22 AZ je obecně nízká rovněž nemohou zavedení nové sazby odůvodnit. Mohlo by se teoreticky jednat o důvody pro navýšení samotné sazby dle § 22 AZ, v tomto směru však žalovaný v řízení tato tvrzení neuplatnil – výslovně argumentoval ve vztahu k požadavku na sazbu novou, týkající se pouze těch přípojek, kde k přímému dodání signálu dochází; naopak u sazby dle § 22 AZ jde o sazbu paušální a zde by žalovaný musel výslovně tvrdit (nestalo se tak), že z těchto důvodů navrhuje

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

právě navýšení sazby dle § 22 AZ (to jednak nepožadoval a jednak by se muselo jednat o tvrzení modifikovaná tak, aby mohla být aplikována na všechny přípojky obecně, nikoli pouze na ty s přímým dodáním signálu).

Užití doplňkových služeb přenosu vysílání: 1) ve smyslu § 18 odst. 2 autorského zákona, ve formě zpětného zhlédnutí a/ nebo služba umožnění nahrávání, 2) a dále možnost užití předmětů ochrany na 2 a více přístrojích současně v rámci jedné přípojky/ domácnosti

Zpětné zhlédnutí a/ nebo služba umožnění nahrávání

106. Dle § 18 odst. 2 je sdělováním díla veřejnosti podle § 18 odst. 1 také zpřístupňování díla veřejnosti způsobem, že kdokoli může mít k němu přístup na místě a v čase podle své vlastní volby zejména počítačovou nebo obdobnou sítí. Tímto sdělováním díla veřejnosti je také zpřístupňování díla veřejnosti poskytovatelem služby pro sdílení obsahu online podle § 46 odst. 1, bylo-li dílo nahráno uživatelem takové služby.
107. Zde je třeba opět vyjít z definice vysílání dle § 21 AZ a zejm. rozlišovat lineární vysílání od nelineárních služeb. U lineárního užití (broadcasting) dochází k užití v reálném čase, kdy o čase zpřístupnění rozhoduje vysílatel (v rámci programu). Sem spadá i tzv. webcasting (internetové vysílání).
108. Naproti tomu u nelineárních služeb (on demand), služby typu Video on Demand (VoD) či „catch-up“ (zpětné zhlédnutí), nebo možnosti nahrávání, kde si čas a místo přístupu volí sám uživatel, tyto nelze již považovat za vysílání podle § 21 AZ, nýbrž za sdělování veřejnosti podle § 18 odst. 2 AZ.
109. Toto rozlišování má právní důsledky právě z hlediska aplikovatelnosti rozšířené kolektivní správy (§ 97e AZ), protože zpřístupňování dle § 18 odst. 2 AZ se vypořádává přímo s nositelem práv a nepoužije se na ně rozšířená kolektivní správa.
110. Pokud tedy byl předmětem řízení i požadavek na určení doplňkové sazby odměny za užití doplňkových služeb přenosu vysílání ve formě zpětného zhlédnutí a služby umožnění nahrávání, pak soud uzavírá, že se jedná ve smyslu § 18 odst. 2 AZ o specifické sdělování veřejnosti formou nelineární služby, která není předmětem ani povinné kolektivní správy (§ 97d AZ) ani rozšířené (quasipovinné) kolektivní správy (§ 97e AZ). Jedná se tak o dobrovolnou kolektivní správu.
111. Dobrovolná kolektivní správa je režim, ve kterém kolektivní správce vykonává určitá majetková práva pouze tehdy, pokud k tomu autor (nebo jiný nositel práv) dá výslovný souhlas formou smlouvy (§ 97 odst. 1 AZ). Kolektivní správce tak může dobrovolně spravovat pouze ta práva, u kterých mu autor či jiný nositel práv poskytne smluvní pověření (mandát) – zde ve vztahu k užití dle § 18 odst. 2 AZ. I pro takovouto správu musí žalovaný disponovat oprávněním ke kolektivní správě práv souvisejících se sdělováním ve smyslu § 18 odst. 2 AZ.
112. Žalovaný příslušným oprávněním disponuje, jak se podává z rozhodnutí Ministerstva kultury ČR č. j. 5361/1/2005 ze dne 30. 12. 2005 a z rozhodnutí Ministerstva kultury ČR o oprávnění k dobrovolné kolektivní správě z 18. 12. 2008 (č.j. 12228/2008).
113. Pro posouzení zavedení a stanovení výše této doplňkové sazby jsou relevantní skutečnosti podle § 98e odst. 3 AZ. Soud proto v tomto směru strany poučil.
114. Podáním z 20. 3. 2026 žalovaný doplnil, pokud jde o zavedení sazby za doplňkové služby (15 % ze základní sazby), že tato sazba zahrnuje zpětné zhlédnutí (catch-up), nahrávání (nPVR) a možnost sledování na více zařízeních (multiroom). Jde o odlišné způsoby užití děl ve smyslu § 18 odst. 2 AZ, které nebyly součástí základní sazby sjednané v roce 2019. Navržená výše 15 % je podle žalovaného přiměřená i v porovnání s jinými správci, například OSA uplatňuje příplatek ve výši 21,3 %. Pokud jde o prokázání oprávnění a přiměřenosti odměn za služby jako zpětné zhlédnutí (catch-up) či nahrávání (nPVR) žalovaný uvádí, že z celkového počtu 9 348 evidovaných nositelů práv jich 9 018 podepsalo smlouvu o výkonu práva dle § 18 odst. 2 AZ, a pouze 330 tak neučinilo (3,3%). Znalecký posudek DARA podle žalovaného potvrdil, že jím navržené sazby (včetně 15%

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

příplatku) jsou v součtu se základní sazbou nejnižší v porovnání s obdobnými správci v sedmi dalších evropských zemích. V rámci ČR je sazba za doplňkové služby nižší než u kolektivního správce OSA, který za ně účtuje příplatek 21,3 %.

115. Žalobce podáním ze dne 20. 3. 2026 doplnil, že při sjednávání historické základní sazby odměny za přenos vysílání (ve smyslu § 22 autorského zákona) již bylo s možnostmi tzv. doplňkových služeb (zpětné přehrání či nahrávání) prokazatelně kalkulováno. Tyto služby tedy dle žalobce byly zohledněny již v původních sazbách a nejsou novou službou, která by odůvodňovala zavedení samostatného příplatku. Žalobce dále argumentuje tím, že většina ostatních kolektivních správců působících v České republice tyto doplňkové služby samostatně nezpoplatňuje. Svá tvrzení podkládá obsáhlým výčtem listinných důkazů (sazebníků, čestných prohlášení a hromadných či mezitímních dohod) vztahujících se ke kolektivním správcům OAZA, OOA-S, OSA a INTERGRAM, a odkazuje i na aktuální dohody žalovaného. Žalobce specifikuje čtyři své členy, kteří provozují přenos televizního vysílání a zároveň svým zákazníkům poskytují sporné doplňkové služby, jedná se o společnosti: 4NET.TV services s.r.o. (která však podle tvrzení žalobce působí výlučně na velkoobchodní úrovni, což činí její postavení specifickým), goNET s.r.o., GRAPE SC, a.s. a PODA a.s.; k prokázání rozsahu užití předkládá žalobce internetové prezentace těchto společností a detailní seznamy čítající stovky televizních programů, které tito konkrétní uživatelé v roce 2025 prokazatelně přenášeli, a části ceníků.
116. Soud předně uzavírá, že požadavek žalovaného na zavedení nové samostatné sazby za doplňkové služby, spočívající ve zpětném zhlédnutí (catch-up) a možnosti nahrávání (nPVR), je co do svého základu opodstatněný. Zavedení této sazby představuje legitimní reakci na technologický rozvoj a s ním spojené rozšiřování způsobů, jakými jsou chráněná díla sdělována veřejnosti.
117. Právně přitom nejde o provozování přenosu vysílání dle § 22 AZ, ale o jinou formu sdělování, k níž je třeba zvláštní licence a tedy i zvláštní odměny/sazby za užití těchto práv.
118. Soud se předně neztotožnil s argumentací žalobce, že by tyto doplňkové služby byly již historicky zohledněny dohodou z 28. 9. 2019 v základní sazbě za přenos vysílání dle § 22 AZ. Při výkladu dohody o sazebníku kolektivního správce za přenos vysílání soud vycházel z jejího článku 2.5, z něhož jednoznačně vyplývá, že doplňkové služby tvoří plnění nad její rámec, které žalovaný nebude po dobu účinnosti dohody nárokovat; žalovaný se v tomto ustanovení pro období do konce roku 2023 pouze dočasně zavázal, že nebude usilovat o zařazení samostatné sazby a nebude jinak zpoplatňovat užití děl formou tzv. catch-up TV. Z dikce tohoto ustanovení je zřejmé, že se jednalo o dočasné vzdání se výkonu práva na výběr odměny za tento specifický způsob užití, nikoliv o trvalé zahrnutí hodnoty této služby do základní sazby. Jakkoli citovaná dohoda ve svém znění výslovně pamatovala pouze na službu zpětného zhlédnutí (catch-up), kdy možnost síťového nahrávání pořadů (nPVR) v ní nebyla zohledněna vůbec, je možné tento závěr vztáhnout i na tuto doplňkovou službu. Svou povahou je možnost dočasného nahrání a přehrání nahraného obsahu fakticky obdobou zpětného zhlédnutí, jen s tím, že dojde k nahrání pro koncového uživatele, obsahově je tak patrné, že i ve vztahu k tomuto doplňkovému způsobu užití tento nebyl do základní sazby dojednané dohodou z roku 2019 zahrnut.
119. Pro přiznání nároku na tuto odměnu je dále klíčové, že doplňkové služby jsou na relevantním trhu fakticky realizovány. V řízení sám žalobce ve svém podání výslovně potvrdil, že jeho 4 dotčení členové tyto doplňkové služby koncovým zákazníkům aktivně nabízejí a poskytují a zpoplatňují. Z hlediska níže citovaného § 98e AZ přitom není podstatné, jaký je přesný počet členů sdružených v osobě žalobce, jaký je jejich tržní podíl, nebo jaké je jejich konkrétní programové složení. Rozhodujícím a zcela postačujícím kritériem pro vznik povinnosti k úhradě autorské odměny je samotné potvrzení skutečnosti, že tito členové mají postavení provozovatelů přenosu vysílání a že doplňkové služby nad rámec takového lineárního vysílání prokazatelně nabízejí.
120. Jako korektiv, který zajišťuje přiměřenost této nové sazby pak bude totiž působit skutečnost, že tato odměna nebude uplatňována paušálně na celý kmen zákazníků/přípojek daného operátora, ale Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

žalovaným navržená sazba bude platit a bude vybírána u těch konkrétních přípojek (domácnosti), u kterých budou tyto doplňkové služby ze strany uživatele reálně poskytovány.

121. Soud neshledal nakonec důvodnou ani námitku žalobce zpochybňující aktivní věcnou legitimaci žalovaného k výběru odměn za služby podřazené pod § 18 odst. 2 AZ, neboť tento způsob užití spadá do režimu dobrovolné kolektivní správy, která vyžaduje individuální smluvní zmocnění od autorů. Žalovaný dotvrdil (a soud tomuto uvěřil), že z celkového počtu 9 348 evidovaných nositelů práv k jím aktivně spravovanému repertoáru uzavřelo smlouvu o výkonu kolektivní správy pro práva podle § 18 odst. 2 AZ celkem 9 018 nositelů práv. Soud tak uzavřel, že u přibližně 96,5 % aktivně zastupovaných autorů má žalovaný smluvně zajištěn kolektivní výkon práv ke sdělování děl dle § 18 odst. 2 AZ, tedy že tento zcela majoritní poměr zastupovaných autorů poskytuje žalovanému dostatečný mandát k tomu, aby mohl za tento specifický způsob užití děl platně sjednávat a vybírat autorské odměny.
122. Lze tedy uzavřít, že zavedení samostatné sazby za doplňkové služby zpětného zhlédnutí (catch-up) a možnosti síťového nahrávání pořadů (nPVR) je plně v souladu s autorským zákonem, má oporu v poskytovaném užití ze strany členů žalobce a žalovaný disponuje k jejímu výběru řádným oprávněním a smluvním zmocněním od drtivé většiny nositelů práv.
123. Při posouzení přiměřenosti a stanovení konkrétní výše sazby odměny za doplňkové služby (zpětné zhlédnutí a nahrávání) soud tedy postupoval v souladu se zákonnými kritérii vymezenými v § 98e odst. 2 a 3 autorského zákona. Soud jednotlivá kritéria § 98e odst. 3 autorského zákona posoudil následovně.
124. Ve smyslu kritéria § 98e odst. 3 písm. a) AZ k užití předmětů ochrany formou doplňkových služeb dochází při výkonu podnikání členů žalobce, kteří tyto funkce/služby ve vztahu ke koncovým zákazníkům komerčně nabízejí a zpoplatňují. Soud toto posoudil tak, že žalobci nabízejí doplňkové služby v rámci svého podnikání, a to úplatně, tedy je obecně odůvodněno hrazení licenční odměny a to v návaznosti na ceny členy žalobce účtované - soud následně níže uvedeným způsobem posoudil ceny, za které členové žalobce doplňkové služby nabízejí a tyto porovnal s navrhovanou výší sazby (viz níže má soud za to, že přiznaná sazba je nižší než 1% účtované ceny, což soud shledal přiměřeným).
125. Stěžejní bylo kritérium § 98e odst. 3 písm. b) AZ, tedy přímý či nepřímý hospodářský nebo obchodní prospěch uživatele. Z ceníků členů žalobce bylo v řízení zjištěno, že tito uživatelé za předmětné doplňkové služby inkasují od koncových zákazníků poplatky pohybující se v řádech desítek až sto korun měsíčně (20-100 Kč). Žalobce, respektive jeho členové tak z tohoto užití doplňkových služeb, resp. jiného formy sdělování děl veřejnosti dle § 18 odst. 2 AZ, prokazatelně generují přímý hospodářský prospěch, ze kterého mají právo nositelé práv získat adekvátní odměnu. V tomto ohledu soud zkoumal samotnou výši odměny v proporci k cenám uživatelů. Soudem přiznaných 10 % z určené základní sazby 2,43 Kč činí přibližně 0,24 Kč za přípojku a měsíc, u níž je služba aktivována. Ve srovnání s částkami, které členové žalobce reálně účtují svým zákazníkům za tyto služby, představuje požadovaná autorská odměna méně než 1 % účtované ceny. Takové ekonomické zatížení je u licenčních poplatků nutno vnímat jako zcela běžné a přiměřené.
126. Kritéria § 98e odst. 3 písm. c) a d) AZ, jež zohledňují charakter a specifikum místa či četnost využití ubytovacích prostor, vyhodnotil soud pro tento plošný způsob užití v domácnostech jako irelevantní. Kritérium § 98e odst. 3 písm. f) AZ upravující počet osob dle § 19 (zdravotnická zařízení apod.) rovněž.
127. Kritérium § 98e odst. 3 písm. e) AZ ukládá soudu přihlédnout k počtu nositelů práv. Soud k tomuto uvádí, že detailní výše počtu zastupovaných autorů, celkových vybraných příjmů žalovaného, exaktní rozdělení na počet osob českých a zahraničních, a dokonce ani přesné programové složení a jeho vztah k zastupovaným autorům nebyly v tomto případě pro odůvodnění a stanovení této konkrétní doplňkové sazby dominantní. Ze stranami vznesených tvrzení je podstatné a rozhodující

pro stanovení sazby to, že žalovaný dotvrdil a doložil, že je kolektivním správcem s přibližně 9 000 autory, s nimiž má smlouvu na kolektivní správu odměn za tyto doplňkové způsoby sdělování uzavřenu. Jedná se o počet autorů, který soud vyhodnotil jako nikoli nízký a zároveň nikoli masivní, tedy soud pro tento počet zastupovaných autorů (počet nositelů práv) neshledal důvod, aby níže odůvodněnou sazbu – čistě pro počet nositelů práv – modifikoval ať už snížením nebo naopak zvýšením. K tomu žalovaný doložil, že pro daný typ on-demand užití disponuje smluvním zmocněním od drtivé většiny (cca 96,5 %) evidovaných autorů.

128. K tomuto soud doplňuje, že zásadní byl rovněž fakt, že členové žalobce tyto doplňkové služby technologicky umožňují a nabízejí a zpoplatňují, což výslovně žalobce potvrdil. A to rovněž v obvyklém rozsahu – nebylo tvrzeno zcela marginální a ani zcela masivní nabízení doplňkových služeb ve vztahu k zákazníkům, jejichž počet by byl tak malý či naopak tak masivní aby vyžadoval modifikaci sazby pro toto kritérium. Tedy ani tímto pohledem soud neshledal důvod pro modifikaci - pro rozsah nabízených služeb žalobce a počet jeho zákazníků -, a to ať už snížením nebo naopak zvýšením.
129. Pokud jde o kritérium § 98e odst. 3 písm. g) AZ, pak soud zohlednil hospodářskou hodnotu služeb poskytovaných kolektivním správcem tím, že žalovaný takto zprostředkovává hromadný a legální přístup k dílům autorů zastupovaných žalovaným, a to bez nutnosti složitěho a nepřiměřeně nákladného individuálního licencování s jednotlivými autory. Soud toto vyhodnotil spíše jako důvod pro zavedení sazby, avšak neshledal pro toto kritérium důvod pro modifikaci níže odůvodněné sazby.
130. Při hodnocení přiměřenosti sazby soud rovněž porovnal tržní praxi u ostatních kolektivních správců. Z dokazování sice vyplynulo, že správci OAZA a OOA-S v současné době tyto doplňkové služby nijak zvlášť nezpoplatňují, nicméně u dalších kolektivních správců (s autory s nejrozsáhlejším a min. početně nejzásadnějším repertoárem) je však naopak samostatné zpoplatnění těchto doplňkových služeb obecně vyžadováno. Kolektivní správce INTERGRAM za tyto služby standardně uplatňuje 10% příplatek k základní sazbě; skutečnost, že INTERGRAM na základě vedlejší mezitímní dohody dočasně tento příplatek u člena žalobce nenárokuje (čistě z důvodu minimalizace rizik, avšak licenci zároveň k doplňkovým službám nedává), neodůvodňuje, že by jinak tento nárok uznával, pouze od jeho inkasa dočasně upustil ve snaze dosáhnout shody. Kolektivní správce OSA pak požaduje za možnost zpětného zhlédnutí příplatek, který představuje cca 21,3 % základní sazby; OSA naopak tento příplatek aktuálně již vyžaduje i na základě dohod. Samotná DILIA pak u srovnatelného on-demand užití (streaming audia) uplatňuje sazbu na úrovni zhruba 10 až 11 %; skutečnost, že na základě aktuálních dohod žalovaný ve vztahu k některým subjektům rezignoval na vymáhání nároků z doplňkových služeb, avšak licenci k jejich užití přitom neudělal opět dokládá pouze to, že mezi stranami je tato otázka sporná a ustupuje v zájmu komplexní dohody na důležitější sazbě dle § 22 AZ.
131. S ohledem na tato hodnocení pak soud dospěl v souhrnu k závěru, že sazba za doplňkové služby zpětného zhlédnutí (catch-up) a/nebo nahráváním (nPVR) je plně důvodná, a ve výši 10 %.
132. Žalovaný ve svém návrhu původně požadoval příplatek v celkové výši 15 %, avšak tento požadavek spojoval se třemi deklarovanými službami: zpětným zhlédnutím (catch-up), nahráváním (nPVR) a sledováním na více zařízeních (multiroom). Jak soud rozebírá níže, služba multiroom nepředstavuje specifické sdělování veřejnosti na vyžádání ve smyslu § 18 odst. 2 AZ a sazbu za tuto službu soud neshledal důvodnou. Soud proto vyšel z toho, že tento dílčí 5% požadavek, připadající na multiroom (1/3 požadované sazby), byl vyhodnocen jako nedůvodný. Ve vztahu ke dvěma zbylým, a co do základu důvodným sazbám za doplňkové služby (zpětné zhlédnutí a nahrávání) pak soud shledal důvodnou společnou sazbu ve výši 10 % (2/3 z nárokováného 15% příplatku). Takto stanovená 10% sazba plně odpovídá sazbám aplikovaným na trhu, drží se dokonce spíše na jejich spodní hranici (porovnání viz výše), a s ohledem na to, že nedosahuje ani 1 % z ceny účtované členy žalobce (porovnání viz výše), je nutno ji považovat za zcela přiměřenou.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

133. Pokud bylo řešeno, nakolik žalovaný vyplácí odměny do zahraničí, pak má toto soud zahrnuto do provedeného srovnání. I ostatní správci (zejm. OSA a INTERGRAM) platby zahraničním kolektivním správcům vyplácí a jejich sazby za doplňkové služby tedy toto reflektují. A z takto nastavenými sazbami soud porovnání provedl.
134. K tomuto soud doplňuje, že uvedená doplňková sazba ve výši 10 % ze základní sazby nebude uživatelům účtována plošně za celý kmen zákazníků. Sazba se uplatní a bude účtována striktně pouze za ty konkrétní přípojky, u nichž bude doplňková služba či některá z nich koncovým uživatelem reálně aktivována a užívána.
- „Multiroom“ - odměna za poskytnutí možnosti sledovat pořady na dvou a více přístrojích současně v rámci jedné domácí přípojky*
135. Žalovaný dále jakožto sazbu odměny za doplňkové služby nárokuje odměnu za poskytnutí možnosti sledovat pořady na dvou a více přístrojích současně v rámci jedné domácí přípojky, a to až do maximálního počtu deseti přístrojů. Žalovaný byl přitom soudem na jednání konaném dne 7. 1. 2026 poučen ve smyslu § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. o nutnosti doplnit relevantní skutková tvrzení a důkazní návrhy k tomu, jaké skutečnosti odůvodňují zavedení této nové sazby, a to včetně odůvodnění její výše; opakovaně byl k upřesnění žalovaný poučen dne 18. 2. 2026.
136. Pokud jde o samotný požadavek na stanovení sazby za doplňkovou službu umožňující tzv. „multiroom“ (sub-přípojku), žalovaný se k tomuto vyjádřil podáním ze dne 5. 2. 2026, povinnost tvrzení však v tomto směru neunesl. Žalovaný pouze uvedl, že obecně došlo k výraznému rozvoji doplňkových služeb, což má být dáno jejich výraznou atraktivitou, konkrétní tvrzení však nedoplnil. Ve vztahu k „multiroom“ pak pouze uvedl, že toto obecné tvrzení platí rovněž.
137. V podání z 20. 3. 2026 pak žalovaný pouze obecně doplnil, že funkce multiroom zásadně zvyšuje atraktivitu přenosu vysílání; současně dochází ke zvýšení rozsahu užití děl a k přímému nárůstu hospodářského prospěchu uživatelů, neboť provozovatelé (např. goNET či PODA) si za připojení dalších zařízení k jedné přípojce účtují dodatečné měsíční poplatky (např. 30 až 99 Kč).
138. Takto doplněná obecná tvrzení však nejsou relevantní pro posouzení toho, zda je zavedení požadované doplňkové sazby za multiroom důvodné. Umožnění sledování různých pořadů ve stejném čase na různých domácích či přenosných zařízeních v rámci jedné domácnosti spadá obecně pod § 22 autorského zákona, tedy pod přenos rozhlasového nebo televizního vysílání; nejedná se o sdělování veřejnosti podle § 18 odst. 2 AZ. Tato sazba (dle § 22 AZ) však sama o sobě není exaktním výpočtem založeným na počtu uživatelů či přístrojů, vychází z fikce užití v rámci dané přípojky/domácnosti; sazba je tak vyčíslována na jakési odhadnuté, teoretické, předpokládané bázi, tedy bez konkrétní kvalifikace, kolik osob je v domácnosti, kolik je v ní přístrojů či kolik osob společně konzumuje přenášené vysílání či jak často. Bylo proto nezbytné doplnit skutková tvrzení v tom směru, že nastaly zásadní změny odůvodňující navýšení sazby podle § 22 autorského zákona o tuto sazbu doplňkovou, což by znamenalo např. tvrdit a doložit, že při provozu přenosu vysílání užitím „multiroom“ ve smyslu § 22 dochází ke konkrétnímu, vyčíslenému masivnějšímu užití než doposud a toto konkrétně dotvrdit a doložit. A zejm. toto v rovině tvrzení přenést na navýšení pro všechny přípojky (nikoli pouze t s multiroomem), neboť tak je sazba za přenos dle § 22 AZ konstruována. Toto žalovaný neučinil.
139. Pro neunesení břemene tvrzení soud proto návrh na určení sazby za tuto doplňkovou službu „multiroom“ zamítl.

Náklady řízení

140. Pokud jde o náhradu nákladů řízení, pak soud rozhodl ve smyslu § 142 odst. 2 o.s.ř. tak, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá. Vychází to ze specifické povahy tohoto řízení dle § 98f autorského zákona, v němž je způsob určení odměny fakticky v režii soudu. Soud není přísně vázán návrhy stran a rozhoduje podle kritérií stanovených zákonem. Jedná se tak o řízení, ve kterém nelze relevantním způsobem určit procesně úspěšného účastníka. I pokud by soud měl Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

k hodnocení procesního úspěchu přistoupit, lze uzavřít, že úspěch obou stran byl v zásadě shodný. Žalobce se domáhal určení sazby dle § 22 AZ ve výši, která nebyla soudem shledána důvodnou, v tomto směru soud přisvědčil výši navrhované žalovaným; zde byl tedy procesně úspěšný žalovaný; žalovaný byl ze 2/3 úspěšný i co do požadavku na zavedení sazby za doplňkové služby; naopak žalobce navrhoval přiznání nulové odměny za způsoby užití dle § 21 odst. 1 věty druhé autorského zákona a doplňkové služby multiroom, a v této části soud žalobu zamítl; zde byl tedy procesně úspěšný žalobce. Lze tak uzavřít, že i z hlediska procesního úspěchu byl úspěch obou stran vyrovnaný. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Praha 13. dubna 2026

JUDr. Tomáš Bělohlávek, v.r.
soudce